

~~N. d. 623~~

7 Span, Rain,
n. 2) - 4)

MF (1-4)

ΙΣΤΟΡΙΑ
 ΤΟΥ ΠΑΘΟΝΤΟΣ,
 ΣΤΑΙΡΩΘΕΝΤΟΣ, ΘΑΝΟΝΤΟΣ, ΤΑ-
 ΦΕΥΤΟΥ, ΚΥΝ Τῇ Εΐτη ἡμέρᾳ ἀναστάντος,
 κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, ἐμμέτρως
 μεταφρασθεῖσα ὑπὸ
 παύλου ἱεργίου ἐλθροπολιέως.

HISTORIA PASSIONIS,
 MORTIS, SEPULTURAE ET RESURRECTIONis
 Domini & Seruatoris nostri Iesu
 Christi, versibus reddita

A
 M. PAULO IVNGIO
 FREISTADIENSI.

WITEBERGAE

Excudebant Clemens Schleich & An-
 tonius Schöne.

ANNO M. D. LXXIIII.

*Augustinus de imagine Christi pen-
dentis in Cruce.*

*Inspice vulnera pendentis Christi, sangui-
nem morientis, precium redimentis, cicatrices
resurgentis, Caput inclinatum habet ad oscu-
landum, Cor apertum ad diligendum, Brachia
extensa ad amplectendum, totumq; corpus ex-
positum ad redimendum.*

Bernbardus.

*Quando me torquet angustia, & peccata
mea me terrent, tunc occulto me in sanguino-
lentis Christi vulneribus.*

ΑΝΕΡΙ ΑΡΕΤΗ

ΔΙΔΑΧΗΤΕ ΜΕΓΑΛΗ ΚΕΚΟΣΜΗΜΕΝΩ
θεοῦ ἰωάννη φερινάρῳ διδασκάλῳ, καὶ κυβερνήτῃ τῆς
σχολῆς βρεγέως ἐπιτηδεωτάτῳ, καὶ διὰ
ἡμῶν ἀγεοῦς ἀξιωτάτῳ.

ἐν πρῶτῳ.

ἄνθρωπε ἐν χάριτι τέχνης δεδακμύνης
ἄνερ,
εἰ τίς σοι δοῖν χεῖνα δῶρα
φίλῳ.

ἀνταρεγὼ δώσω σοὶ πολλὰ μίζω ἄποινα,
ἡδὴ πῶς σεπέης ἐοῦλα νόμαα σχολῆς.
πῶς δ' αὖτως τοῖνυ ἐπιχείρει τοῖσδεσι χεῖνι,
ταῦτα γὰρ ἐυμεγέθη ἀμφιλάφειαν ἔχα.
ῥᾶσον μὲν πολλοῖς τοὺς παῖδας ἔδοξε βραβεύειν,
ἔσι δὲ παχάλεπορ πρᾶγμα πόνοστέ μέγας.
μηδὲ βροτῶν πάντων πολιτεύειν ὅστις σχολῆον
ἀλλὰ σχολῆς πικρὸν πρόφρονα ἄνδρα ποθεῖ.
ἔργον ἄρα πρῶτον παιδῶν τὸτο νόμιζε,
ἀυξέμεναι μικρὰν μηλόδοτον σχολήν.
πρῶτιστα δ' αὐτῶν ἐοῦλαστέ καλῶστέ φυλάξαι,
νοθετέειν δ' αἰεὶ πάντα δέοντα νέεε.
ἀκροάτας συμψηφίον θεῶν ἀδαήμονας ἔργων,
ἀμφοτέρων μεγάλῳ δόγμα δίδασκε θεῶ.
τὸτο φέρει πᾶσι χάριτος δώρημα βροτοῖσιν,
δίδειν πρός ἐκλῶ δώματα παισὶν ὁδοῖν.

Α 2

ἔγχα

εἶτα δ' ἀναγκάας τέχνας, ἐπίστατ' ἐ νεοίστη
 ὄνσας ἀθανάτ' ἡσίομα δῶρα θεῶ.
 καὶ νεότητα καλῶ ἀνακῶς πωδ' αἶθε δοκεύει
 εἰς νομον εἰ ποτὲ ἢ πλημμελέωσι θεῶ.
 ἔσι γὰρ ἀνθρώποις θυμῷ φίλον αἴσυλα ξέειν,
 καὶ κόρυς ἄλλως δεινὸς ὅστις κακῶν.
 ἀλλὰ θεῶ μεγάλῳ νεότητα δίδασκε λαξέυσσαι,
 ἀθανάτῳ, ἀγαθῷ καὶ μὴν ἅπαντα σοφῷ.
 τοῖς δὲ δίδασκοντας σοφίᾳ μη πώποτε λάδῃ,
 οὐδ' ἄρ' ἀμύσαι τοὺς σοφρόνας ἀνέρας.
 πρὸς τῶτοις ἀγαθοὺς ἀγάπα φίλῃ κηρί μαθητάς,
 καὶ δόμῳ τῶτων ὡς σέο τέκνα φίλει.
 καὶ πρὸν ἀγαυοὺς παῖδας πρὸς αἶμα βίωτας
 εἰρξον, καὶ γοῶν τῶν δ' ἐπίθιβε βίον.
 ἀλλὰ καλῶν λίγῳ ἡθῶν καφάλαια προγράψαι,
 καὶ γὰρ ἐμὴς ταύτης οὐκ ἀπορῆς διδασχῆς.
 θρέμματα γυμνασίᾳ ἐπιτελεῖς πολλὰ μεμληώς,
 παιδεύειν δάσασαι τῇ σέθεν ἰδμοσύνῃ.
 καί γε τοῖς ἐοδῶς εἰ δώσθαι ταῦτα νεοίσι,
 ποιήσθαι ἀγαθῷ ὄργων αἰσῶν θεῶ.
 εὐχομαι ἐγὼ δ' ἀγαθῷ διδασχῆς ἡγήτασι χριστῶ,
 ὡς κόσμῳσι καλοῖς σέο τρεποισι νόον.
 σὲ γλῶτταν δ' ἅγιον τὸ θεοῦ πνεῦμα βραβεύει,
 ὡς ἀσκήεις διδασχῶν ἐνσεβίωτε καλῶς.
 τὸν θεὸν αἰδίορον ἡμᾶς, καὶ ἡσίομα θνητοῖς
 πρᾶτῃς, ἀθανάτῳ καὶ χαρίεντα θεῶ.
 πᾶς δ' οὕτω πρᾶτῃς, διὰ παντὸς ὅδ' ὀλβιόος ἐσθ',
 ἔξει δ' οὐρανὸς χάσματα πολλὰ εἰς.

γὰρ δὲ ὁ Ἰωάννης χαίρει μάλιστα ἀνώγει,
 σοὶ δὲ θεὸς καμάρων πολλὰ βραβεῖα δότω.
 γυμνάσιον σφέτορον αὐτοῦ ἀσὸν ἄριστα κυβερνᾷ,
 πάντων δὲ τ' ἀνάγει εὐσεβέας τε νέας.
 δόγματες οἱ ζαθέες φύλακες πλεῖστοι θεοῖο,
 χηρίσμα καὶ πολλοῖς δῶρα φέρωσι βροτοῖς.
 Πάλλε Ἰόγγι Εὐεθροπολιεὺς.

ILLVSTRISSIMO
 PRINCIPI AC DOMINO, D. GEOR
 GIO *Lignicensium & Bregensium in Silesia*
Duci, &c. Domino suo clemen-
tissimo.

CCINIT NOBIS TRITA ET
 vulgaris paræmia : δις καὶ τρίς τὸ
 καλὸν, suauem parænesin, qua res
 egregias crebrò repetendas, &
 in precio esse habendas, mone-
 mur. Non nostris auribus res utilis & in-
 signis sordescat, aut ipsa nouitate solummo-
 dò arrideat : sed sana & utilia cupidis auribus
 admissa, suspiciamus & admiremur.
 Quemadmodum id Plato Philosophorum
 præstantissimus in Philebo etiam iubet, ubi

A 3 inquit

inquit: ὁ καὶ πρότερον ἐμνησθημεν, εὖ δ' ἡ παροιμία δοκεῖ ἔχειν τὸ διὰ καὶ τῆς τόγῃ καλῶς ἔχειν ἐπαυλοποιῆναι τοῦ λόγου δῆλον. Idcirco non tantum in Philosophia, sed etiam in doctrina Ecclesiastica, quæ res maximæ momenti tractat, à nobis fiat, & præstetur. Hæc tam proponit salutiferam de Passione, morte, sepultura, & resurrectione Filij Dei Iesu Christi doctrinam, quæ verè διὰ καὶ τῆς est legenda, & repetenda. Nullius enim nisi huius Domini interuentu, & beneficio, nos saluos & felices esse gloriari possumus. Hic causam nostram tuendam suscipit, *DEVM* sceleris vindicem, δικάζον ἐιδοῦτα, καὶ ἐκδικον ὄμμα ἔχοντα, πάντα ὄντα, καὶ πάντα ἐλέποντα læsum, & peccatis nostris offensum placat, autoritate, & fide sua interposita pro nobis intercedit, & nos metu mortis diurno nocturnoq; liberatos, in gratiam, qua excideramus, reducit.

Quæ quæso iucundior, quæ gratior, hac ipsa, quæ nobis morte Filij Dei est parata, obtingere potuisset felicitas. Nulli nisi Filio Dei Domino nostro Iesu Christo hoc summum beneficium acceptum referamus,
&

& grata voce prædicemus, conflictum, &
dolores, quib. obrutus in viridi horto luxit,
pijs mentibus meditemur, & preces Patri
cœlesti fufas perpendamus. Inquit enim:
ὦ πάτερ ἐὼδλέ πάτερ, εἰ βόλα, παρένεγχε τὸ ποτήριον ἅπ' ἐμῷ, πλὴν μὴ τὸ δέλημά μου, ἀλλὰ τὸ σὸν γλύέσω. γρηγορεῖται, καὶ προσεύχεσθε, ἵνα μὴ εἰσέλθῃτε εἰς πειρασμόν, τὸ μὲν πνεῦμα πρόθυμον, ἡ δὲ σὰρξ ἀδυνάη.

His precibus ter recitatis & tandem
peractis, ab hostibus horribili ipsius odio
flagrantibus obruitur, capitur, & inno-
cens ad supplicium raptus, flagrisq; cæsus,
& capitis damnatus, in sublimem agitur
crucem, ubi mortem appetijt. Quæ omnia
mortalium profligata contumaciâ delin-
quentium gratia perpeffus est. Propitio
DEO gratias agamus, quod nos per Filium
ab æterno exitio in libertatem vindicauit.
Agamus gratias Filio ipsius Domino no-
stro Iesu Christo, quod tot tantosq; dolo-
res ultro est passus, & poenam nobis luens
dam subiit. Agamus gratias Spiritui san-
cto, quod hæc omnia de saluatione nostri
nobis patefecit, & exposuit.

A 4

Actus

Actus historię Gracis versibus dea
scripsi, quos Illustrissime Princeps T. C. dea
dico, & sub T. C. nomine in publicum
spargo, ductus non tantum doctrina, & he-
roica virtute, qua apud exteros etiam T. C.
innotescit, & antecellit plurimos: Verum
etiam propter illam eximiam liberalitatem,
& singularem pietatem, quam in defendenda,
propugnanda, fouenda & propaganda,
DEI veritate T. C. pręstat. Reperiuntur
DEI beneficio duces alij plures, qui sunt
nutritij scholarum, & hominum literato-
rum Mecęnates, & patres, quicq; verę do-
ctrinę lucem amplexi, Ecclesię *DEI* pa-
trocinium suscipiunt, eique tutum & tran-
quillum nidulum concedunt. Quod &
prisci illi reges, Ezechias, Theodosius, Con-
stantinus, &c. fecerunt. Ezechias æternam
laudem, & gloriám suis meritis erga Eccle-
siam adeptus scribitur. Nec minorem Con-
stantinus, qui literarum studia accendisse,
& amplissimis sumtibus templa & scholas
extruxisse dicitur. Theodosius artes, &
alias disciplinas, quas vitę humanę profus-
turas prospexit, per doctores & præcepto-
res

res in Ecclesijs & Scholis longius latiusque
disseminauit.

His pijs regibus T. C. Illustrissime Princeps, annumerare licebit. Non enim minori pietate, & liberalitate Ecclesiam *DEI* T. C. fouet, & bonarum artium studia propagat, q̃ illi ipsi, quorum facta fuit mentio. Vtlerius T. C. procedat, & Ecclesiarum & scholarū curam agat: Sic T. C. virtus & fama in vniuersis mundi plagis latius percrebrescet, nullaq; temporis vetustate consenescet. Reuerenter & submissè oro, vt T. C. hos actus historię de passione Christi boni cōsulat, clementer suscipiat, & me meaq; studia benignè prouehere non dedignentur.

Oro filiū Dei Dominū nostrū Iesum Christū, vt T. C. gubernet, regat, & ad nominis sui celebrationem, & Ecclesię iam senescentis incrementum sospitet, & incolumē diu conseruet. Datum Vvitebergę, 6. Idus Aprilis, quo die celebrantur hoc anno Christi Seruatoris nostrī. M. D. LXXIIII. *σφ. τήντα ἡ σῶσσις*, hoc est, recordatio liberationis generis humani, pro quo se Filius Dei obtulit *ἀντ' ὅσων ἔπαινον* in ara Crucis, cui sit laus & honor seculis in finitis, Amen.

M. Paulus Iungius Freistadiensis

HISTORIA PAS- SIONIS, MORTIS, SE-

PULTVRAE ET RESVRRECTIO-

nis Iesu Christi Domini & Seruatoris nostri, qui
dedit semetipsum pro nobis precium redemptionis,

vt nos ab omnibus peccatis, morte, & ty-

rannide Diaboli liberaret &

redimeret.

Ιερὸν ἡμᾶς ἔλω, καὶ αὐτὴν ἀγείρετο ἀρχὸς,
ἄφρονι συλλαῶ καὶ λογίοισι θεοτοῖς.
σφῆσιν ἐνὶ φρεσὶ διησμενέως κατὰ βυσοδόμῳ,
κοίρανον οὐρόμενοι χριστὸν ἐναυρέμεναι.
τοῖς ἅταρ ἐν μεγάλῳ δέμῳ τελέθουσι φόβῳ,
δελιάσας ἄλλως φῶτα ἐπιχθονίως.
φαῦλον φθισήνως σατανᾶς εἰσῆλθε ἰουδαί,
εἰς ὃν ἔλω ἄλλων δώδεκα ὅς ἐτάρων,
ἢ ἢ καρπαλίμως ἰοῦθες πρὸς ἀγήνορας ἀνδρας,
καὶ ποτὶ πρεσβυτέρως ἢ λέγα αὐτὰ ἔπη.
ἡμῖν ἐγὼν αὐτὸν παραδώσω, ὦ φίλοι ἄνδρες,
εἶπατε ἐγερνύμεν οἱ τι δόμεν θέλετε,
τὸ τοῦ ἀκασάριου, θέλομεν βέλυσέ σε εἶπον
ὦ ἄνεις, μεγάλοις ἀργυρίοισι σαγῆρ.
ἀργύριον δοῦναι αὐτῷ σωθέντο, ἢ αὐτὸς
σχέτλιον ἐκτελέσαι ὡμολόγησε κακόν.
αὐτὰ σφῆσιν ἐνὶ φρεσὶ μερμήριξεν ὀργυμᾶ
χωρίς, ἢ θορυβᾶ μὴν πρὸ δόλοισι δόμεν.
ἦλθε

ἦλθε δὲ ἡ Ζαθέη τοι πάχας ἡμαρ ἐορτή
ἰορόν, ὃν ταύτη πάχα θύεσθαι ἔδει.
χρισὸς πέμψε δ'ὲν ἐτάρων καὶ φησι πρὸς αὐτόν,
ὅππῃ ἐοδέμηναι βλέφατέ ὅσι τοῖσι.
νῦν τελέθει ὁ χρόνος πορσῶντε καλλέα δαῖτα,
ἡδύτε καὶ πᾶσι τεύξατε ἄμμι ἕδαν.
αὐτοὶ ἄφαρ παρὰ μείβοντες τόδε ῥῆμα λέγουσιν,
πῶ ἵνα τεύξωμεν κοίραν χρισὲ θέλεις.
αὐθις χρισὸς ἔφη, κλυτὸν ἐς πόλιν ἔθρονον ἰόντες,
ὑμῖν συνωστῆσαι βλέφετε δ' ὅλον ἐμόν.
ἀμφιφορῆα ὅδε σιβαρῆς μετὰ χορσὶ κομίσας,
εἰς οἶκον ταχέως αὐτῶν ἔπεσθε βρότῳ.
εἶπατε σαθρόν ὅπως ὁ διδάσκαλος ἡμῶν
εἶρε, ἐνθα τόπος δαῖτα ἔδαν πέλει.
καὶ μέγα ὑμῖν ἄφαρ δείξει τὸ ἀνώγειν αὐτόν,
ὅφρα φάγωμεν ἐκὼν τεύξατε δαῖτα ἐμῇ.
οἷδε ἀπελθόντες καθάπερ καταλέξατο αὐτοῖς
ἔθρονος καὶ ταχέως ἡδὺ ἔτιξα ἕδαν.
καὶ ὅτε ὅσι χρόνος συνῇ εὐθὺς ἀνέπεσεν ἐταίροις,
γῆρυνέασιν ἐροτοῖς ἀνδράσι, ἡδὲ λέγει·
φίλτατοι ὦ ἑταροὶ μάλ' ἐμὲ γλυκύς ἱμῶς αἰσθῆ,
πᾶσι σὺν ὑμῖν ἐμὴν ἡδὲ δαῖτα φαγῆν.
πρὶν παθεῖν ἐμὲ ἄλγεα, καὶ κακὰ νυκτὶ μέδοντα,
ὅσα με χθὲν παθεῖν παρὸς ἐκκλῆθε.
ὑμῖν γὰρ εἶπω ἐγὼ, ὅπῃ δὲ αὐτοῖς μὴ ἔδω,
εἰσὸν ἐν γαίῃ ταῦτα τελεῖται ὅλως.
καὶ τότε τῆς θείης μετὰ χορσὶν ἔης λάβε πύρρον,
τὸν σὺ καὶ ἐν λόγῳ μελιχίοισι λόγοις.

καὶ

καὶ μετέπειτα ἐδάσατο ἡδὲ καὶ αὐτὸς ἐν ἰσχυρῇ,
 σάργε ἐμέθεν κλέθει, ἄρτ' ὅρ', ὕμμι πόρῳ,
 ἦν παρ' ἀλιτρωβίῃς ζωῆς κόσμοιο πύξῳ,
 μνήμονες ἐδόμοινοι σάρκα πέλεσθε ἐμῷ.
 αὐτίκα κὴ μετὰ χροσὶ ποτῆριον ἔλλαθερ' αὐτὸς
 ἦρξατο κὴ μύθοις ἀμυλίοισι λέγει.
 αἶμα ἐμὸν πέλετ' ὅδε ὄιν', ὅρ' ὕμμιρ' ὁπάζῳ,
 πίνετε γυσάμνῳι σεμνολογῆτε ἐμέ.
 ἦν ἰδὲ πάλιν ὁ βροτὸς σὺν ἐμῷ ἐπὶ ὅσι τραπέζειν,
 τοῖς φαύλοις ἐθέλωρ με πρὸ δόλοισι δόμεν.
 κὴ τὸ μὲν ἀνθρώπων μέροσ' ἔτεκ' ἔϊσιρ' ὑπὸ θεῳ,
 οὐρανῷ γ' ἡ μακροῦ ὡς ἐθέλεισκε θεός.
 οὐαὶ ἅτας μέροσι θνητῶν ἀνθρώπων ἐκείνῳ,
 ὅς τὸ δὲ ἐπιτέλεισθαι γ' ἡ φρεσὶ σπυῖδ' ἐῖς,
 τὸτ' ἀκασάμενοι μετὰ ἀλλήλων ἀγόρευον.
 καὶ συζητῶντες φασὶν ὑπὸ νόμοιοι:
 τίς βροτὸς δ' ἢ ἡμῶν, φίλε χρίε διδασκαλέ, ὅστις
 αὐτὸς ἀνὴρ ἐθέλωρ σε πρὸ δόλοισι δόμεν.
 ὥρτο κὴ ἐμ' αὐτοῖς ἦλ' καὶ νῆκος ἄρωρεν,
 τίς δοκέει ἄλλωρ, φέρτατος ἐμμεν ἀνὴρ.
 ὡς δ' ἐνόησε φίλος ῥύσκε θυμολαγέα ἦλον,
 καὶ νῆκ' ἀσφεταιρῶν τούτῃς προσεεπε βροτῶν.
 σκηπῆδ' ἄχοι βασιλεῖς ἐθνῶν κρατέεσι καὶ αὐτοῖ
 σκηπῆδ' ἄχοι βασιλεῖς ἐισὶν ἀριπρεπέες.
 ἀνθρώπων ἀρετῇ δ' αὐάματε μέγιστοι ἔασιν,
 ἀλλὰ γ' ὕμμιρ' μὴ ἔσσετ' ἀνδρες ἐμοί.
 ὅστις ἀριστεύει ἐθέλει καὶ ὑπείροχ' εἶναι,
 τῶν ἄλλωρ ἔσω δ' ἔλ' ἐπιχθονίων.

ὅστις

ὅσους ἐν ὑμῖν πέλα ἄλλων πολὺ φέρτατος, οὗτος
ἔσω νῆϊς Θ. καὶ ἐλάχιστος ἀνὴρ.

εἶπατε ἐν ῥομφαίᾳ λίτομαι πολὺ φίλτατοι ἄνδρες,
τίς πέλεται μείζων εἶπατε ἐν ῥομφαίᾳ.

ἢ ἐὶ δ' ἀλευόμενος, ἢ ἀνάκειται ἐν οἴκῳ,

ἀτρεκέως ἀνα ὅς κέται ἐν οἴκῳ ἔφυ.

ὑμεῖς δ' ἐσεὶ ὅσοι μετ' ἐμοῦ διαμείνατε αἰεὶ

ἐν τῷ πηρασμῷ ἀργαλέοισι χρόνοις

φῆμι ἐκ τρυμνίου ὑμῖν διαθήσομαι ὑμῖν

κοιρανίῳ πατρὸς παγγενέταο θεῷ.

ὥς διεθῆκεν ἐμοὶ ὁ πατὴρ διαθήσομαι ὑμῖν,

ὥς ἐδοῖκε φίλῳ τῷ φρένα πρὸς πόμονοι.

ἡμεῖς ἐπὶ κλησμοῖς κρήνῃ ἐν οὐρανῷ ἀγνά

τῷ Ἰσραὴλ Θ. δώδεκα φύλα ἐμά.

κοίρανός ἀνθὶς ἔφη μορὸς πολλὴ φίλτατε πάντων,

σίμων νυμφοτὴς φῆμι ἐγὼ σοὶ ἔπ' Θ.

ἐν φρεσὶ φθισήνων, κακοδαίμων, ἠπλοποιήστε,

ὑμᾶς κοσκινίσαι ἔτετο, ὥς ἐχίλον.

ἀλλὰ ὑπὲρ σέθεν πάντων πολὺ φίλτατε θνητῶν,

γενᾶμαι ἅγιον παμβασιλευῶτα θεόν.

ὄφρα μὴ ἐκλείπῃ σέθεν πίσιστε καὶ ἐλπίς,

εὐτακτορὸς θεοῖς ἐν ἐπέεσι μύει.

ταῦν ἐπιστρέψας ἀγαθοὺς σκίξον ἀδελφεός,

καὶ ἁγία σοφία καὶ διδασχῇσι σάγε,

ἀλλὰ ὁ πέτ' Θ. ἔφη, πολὺ φίλτατε κοίρανε χριστὲ,

εἰς ἐκ τῶν μετὰ σὺ ἐμὶ ἔτοίμ' ἔμεν

τῶν ψυχῶν ἐθέλεις ὑπὲρ σέθεν ἐγγυαλίξω,

ὥς σέο ναὺ ἔσμαι κοίρανε χριστὲ ἄνερ.

ὦ πέτ'

ὦ πέτρε, χρισὸς ἔφη, οὐ μὴ φωνήσῃ ἀλέκτωρ,
πρὶν με ἀπαρνήσῃ τρεῖς σοὶ ἐγὼ γε λέγω.
κοῖραν Θ' αὐθις ἔφη, ὅτε ὕμματα ἐπέμψεν ἐταῖροι,
μελίχοι ὦ ἄνδρες μάρτυροι τοῦ ἄνθ.
ἢ χωρὶς πῆρας, καὶ σάνδαλον οὐδὲν ἔχοντας,
ἢ γὰρ ἐμεῦ τάδε πάντ' ὕμμι διδόντες, ἔφυ,
ἢ ὅτε τῶν τότ' ἔργων ἐχατήσατε πάντων,
αὐτοὶ μελίχοις ἀντιέδοσι λόγοις.
ὦ φίλε τῶν μορῶν ῥύσα γλυκύνθου ἐπάντων,
ταῦτα ἔφυ ἡμῖν πάντα πρόσχερα, ἔφαρ
καὶ ἐπίπαξ ἡμεῖς ἀπορήσαρ' οὐδενὸς αἰεί,
κοίρωνε συγγνώμον καὶ γλυκύνθου ἄνερ.
φησὶ φίλ' Θ' χρισὸς ῥύσκει ἐδ' ὅλος τε καλός τε,
ὦ ἔταρ' ὅς πῆρα μάρτυρον ἢ ἔχει.
σὺν πῆρα ταχέως ἀράτω τὸ βαλάντιον αὐτός,
καὶ ὁ ἀνὴρ σιχαρόν τὸ ξίφος ὅς μὴ ἔχει:
εὖτος ἄφαρ δέματος τὸ εὖρ πωλησάτω εἶμα,
καὶ μέγα ὠνεῖδ' ἄργυροῖσι βέλ' Θ'.
ὕμμι γὰρ εἶπω ἐγὼ, ὅτι πληρωθήσεται αὐτά,
γυμνασία ταύτης ὡς βασιλείᾳ ἐπὶ πῆ.
τῶν μετὰ οὐρανῶν ἐλογίσθη καὶ ἀβελίωσιν,
ταῦτα ἅταρ πρὶ μεῦ πάντα ἔχουσι τέλ' Θ'.
αὐτοὶ ἔφαρ, χριστὸς δυνάτω πολὺ φίλτατε ἀνδρῶν,
ὁ ξέα γινώσκ' ὅτι ξίφος ὅστις δύο.
καὶ πρὸς μετόθεν τοῦ ἐφθέγγετο φωνήν
ὁ χριστὸς, πέλετ' ἄνδρες ἄριστοι ἅλεις.

PRIMVS ACTVS PAS-
SIONIS IESV CHRISTI DOMI-

ni & Seruatoris nostri, Matth. 26. Mar-
ci 14. Luc. 22. & Iohannis 18.

Λιτροῦντες σὺν ἑοῖς ἐτάροις ἡμεῖς ἡμεῖς
καὶ ἀναβὰς μοῖρας ἢ πρὸς τὸ ὄρος.
καὶ προσέφη· ἀπὸ μεν φευγεῖτε καὶ ἄλλοις ἄλλοις
ἔξεσθε, ἐν ὅρμηφι τόσα προμυθέομαι.
χλωροὶ ὑπαὶ δένδρε πεφοβημένοι ἐμμύλαι οἶον
λείψετε λυτρώσι καὶ ζωὴν ὑμέτερον.
ἐπεὶ γὰρ ἐν ζαθέῃ βίβλῳ κεχαρμηλώσονται
καὶ λιτρίχωρ οἶον ποιμνία πλήξω ἐμὸν.
καὶ οἶον κλισίῃ διασκορπισθήσεται, ἡ δὲ
ἀποῦσα ἀγαπήσεται ἐνθα καὶ ἐνθα φυγῇ.
αὐτίκα πέτρῃ· ἔφη, ὡς μοι ἰνδάλεται ἡ πόλις,
μὴ δὲ ἰδῶ χθονίους ἀνέρας ἐχθροὺς ὅπας.
ἦτοι ἐγὼ μυνέω καὶ τλήσομαι ἄλγεια πάντα,
ἐγχεί καὶ πλήξω ὅθεν ἐνὶ κακῷ.
καὶ περὶ ὁμιλῆται μέροτες φεύγωσιν ἅπαντες
ἄνδρες, τοῖος ἀνὴρ ἔσομαι οὐτι ἐγώ.
ὦ φίλε πέτρε, τίς ἔρεας μυθήσαιο χριστός,
ὡς νῦν ἐσὶ ἀεὶ ἄλλῃ μὲν οὐτι ἐσθ.
ὦ φίλε ἐδωλέτ' ἀνὴρ τάδε μήποτε φθέγγεο πέτρε,
τὸν θυμὸν δόμασόν, μὴ δὲ τι γῆ σε, μέγαρ.
ἐν ταύτῃ νυκτὶ πρὶν δὲ τὸν ἀλέκτορα φωνῆναι,
τρὶς με ἀπαρνήσῃ τὸν πῶρ οἶδα νόον.

ἀλλοῖς

ἀλλὰ ὁ πέτρῳ ἔφη οὕτως: οὐ μὴ σὲ ἀληθῶς,
ἀρνήσασθαι ἐγὼ θέλωμαι ἐσθλὸν ἄνερ.
πλὴν σώαποθυήσῃς μεμαρ ποτε θυμὸς ἐμῷ,
ὥς σέο νῦν ἔραμαι φημι ἐτητυμίω.
εὐθὺς σύμ τούτοις εἰς χωρίον ἔρχετ' αὐτός
χλωρός ὅπως κηπῷ ἢ μέγας ἔσκε νεός.
ἐς τούτων χρισὸς καὶ εἰς ἐπέβαινον ἐταῖροι,
ἥμῃνοι σὺ ταυθοὶ μίμνετε, χρισὸς ἔφη.
μείνατε, ὑμᾶς ἐγὼ λίτομαι μέγα, εἰσέσῃς εἰς
πατρί' εὐξαδὲς ὑψιμέδοντι δεῶ.
καὶ Σίμων βαροὶ ὅρ καὶ πέτρον καλέεσκον,
ἡδὲ Ἰωάννην καὶ Ἰάκωβον ἔχε.
σὺν τούτοις ἀνδρασι βαροῖς σὺν φρεσὶ λυπεῖσθαι
ἤρξατο, καὶ σὺν τοῖς σήμερ' ἀδελμονέειν.
σὺν φρεσὶ ἀγαζόμενοι μεγέλα σοναχίζετο ἐπὶ πόρῃ,
ἥτοι ἀλγενὸς θυμὸς ἐμῷ πέλει.
δεύεμαι ἐξόμενοι σὺν ἐμοὶ διαμείνατε ὧδε
ὦ φίλοι, σὺν ταύτῃ νήτατε νυκτὶ βαροὶ.
ἢ τότε ὁ χρισὸς τὰ σμικρὰ προσήλυθεν οὕτως,
ἐς γόνασιν πίπτων ἥνυχεν ὀδυρόμενοι.
ὦ πατέρες, εἰ μέμονας πρηνέγκε ποτήριον, ἀλλὰ
ὦ πατέρες, οὐκ ἐγὼ θέλωμαι, ἀλλὰ τι συ.
ἐς χρόνον μετέπατα εὐὸς εὐρίσκει ἐταῖρος,
ἀσλαδέως ὕπνον πάνηνυχον εὐδέμῃναι.
ἢ τὰ πρῶτα λέγει ὁ πέτρῳ: πέτρε καθεύδεις,
οὐ δάσασαι σμικρόν σω μοι ἰανέμῃναι.
τλήτε φίλοι μέροτες, ἢ μείνατ' ἐπὶ χρόνον ἀνδρες
ἄνδρες ἐπιχρόνιοι ἄλκιμοι ἔσε βαροὶ,
παύετε

παύσατε εὐδ' ἐμὲναι μεγάλοις ἔνθαδε πόνοισι,
 ἡμέας ὥς μὴ ἐς τὴν κακότητα πεσῶμεν.
 θυγκέμεναι μὲν ἐμεῦ τόδε πνεῦμα πρῶθυμον ὑπάρ-
 ἀλλὰ μὲν ἄτρεκέως δουθενεὶς ὅς κ' ἐκείνους. (Χε,
 καὶ χεράς αὐτορέγων εἰς οὐρανὸν ἔρχετο, εἰπὼν:
 ἔκπομα τὸτ' ἄν' ἐμὲν ὅς πρῶθενεκε πατέρες,
 εἰ μὴ ὅς πατέρες ἔσθ' οἷον πρῶθενεκε μὲν αὐτό,
 γινώσκω ἰότης καὶ σέο φραδμοσύνῃ.
 οὐρανὸθεν δ' αὐτῶν ἐφάνη τάχα ἄγγελος οὗτος
 τὸ δένδρον ἡδὲ βίβλου ἐμβαλε τῇ καρδίῃ.
 ἔρχετο ἔνθ' μάλα πατρὶ ἀπὸ γροῶς ἰμυρόεντος
 αἵματός ὡς πεσέμεν θρόνον βουρ ἐραζε πολὺν.
 ὅτε δὲ δὴ ἀλεγενοὶ ἀνίστατο χριστὸς Ἰησοῦς,
 καὶ τῆς ἡς εὐχῆς παύσατο ἡ γαθήνη.
 καὶ ὁμιλητὰς ποτὶ εὐσεβείῃ κατέμειπεν
 αὐτοὺς καὶ τὸτ' ἡδ' εἰ φησὶ λόγῳ.
 τί γλυκοῦν καὶ λυσικάκῳ διεδμυμένοι ὑπνοῦ
 εὐδετε, νηψάμενοι κρατὶν ἀλίτεστε θεῶν.
 λήγετε καρπαλίμως τὸν νήγρετον ὑπνον ἰάνεμ,
 ἐχθρὸς γὰρ ἀπὸ τοῦ μοι χεδὸν ἐλθέμεναι.
 παύσατε εὐδ' ἐμὲναι, μὴ χάσμα γλυόμεθα κείνοις,
 ἀνδράσι δυσμυέσι παύσατε εὐδ' ἐμὲναι.
 ἰλαδὸν ἐχθοδόπης ἔτι ταῦτ' αὐτοῖο λαλοῦντ'
 ἡλυθεν, ἀμειγυοῖς σὺν ξιφείαςιν εἰσὶ.
 ἀλλὰ σὺν ἀνδράσι δόλοισι τεκμήριον αὐτό
 ὥπασε, τοῖς τοῖς τοῖς ἐπέεσσι λέγωνι
 καὶ ἄναξ χριστὸς τελέθει ὅμ' ἐγὼν ἐλπίσῳ,
 ἡμετέρας μὲν ἄφαρ ἀπὸ τοῦ χροσὶ λαοῦ.

B

εἰδὼ

εἰδὼς οὖν χρισὸς τὸδε πᾶν, διζήθητε πρὸς αὐτὸς,
 καὶ φησιν κρατεροῖς καὶ σοφοῖσι λόγοις.
 εἶπατε ἱερομλῶν, τίνα ἐκζητεῖτε βέλεσσιν,
 καὶ ξιφέσσιν ἐμοί· εἶπατε ἱερομλῶν.
 Ναζαρέ, νάετλιν διζήμεθά φασιρ, ἔειπερ,
 χρισὸς ἀμεσόμλιν, καὶ ἐγὼ πέλομαι.
 ὡς δὲ ὁ χρισὸς ἔφη, ὁ ἀνὴρ ἐγὼ αὐτὸς ὑπάρχει
 ἔχθροί, ὡς νιφάδες πίπτον ἔραζε κακοί.
 ἅτ' ἀναχώρησαρ, διὰ τ' ἔτρεσαρ ἄλλουδιν ἄλλης,
 καὶ μάλα τάρησαρ συγνὸν ἔχοντες ἄχ.
 εἶρετ' αὖ, τίνα ἐκζητεῖτε, καὶ αὐτοὶ ἐρῶσιρ,
 διζήμεθα φίλον χρισὸν ἀναικτα νέον.
 ὅππ' ἐγὼν πέλομαι, χρισὸς λέγει, ὅμμιρ ἔειπα,
 τίπτε μὴ οὖν ἄλλος λείπετ' ὑπὸ φοβίᾳ.
 ἄχρηστος πρὸς ὁτις ἀπειθεῖ χεδὸν ἐλθέμεν ἀγνόν,
 πρὸς τὸν λυτρωτὴν χρισὸν ἐλεξίκατον.
 καὶ λέγει· ὁ παῖς τοῦ θεοῦ πολὺ φίλτατε χαῖρε,
 λυτρωτὰ θνητῶν χαῖρε ἐπιχθονίῳ,
 καρπαλίμως ὁ χρισὸς ἔφη γλυκύνθημι ἱκοῦν,
 φαῦλε ἄνθρωπε θέλεις ἐκτελεῖσαι σὺν ἐμοί.
 τοῖς δὲ δόλοισι πρὸς ἰδὼς βροτοὺς δὲ ὑιὸς μητρός,
 ἢ πρὸς πῦρ ἄνθρωπε κακοεργε βροτέ.
 καὶ τότε οἱ δ' ἄλλοι μαλορεῖς, ξιφέεσσι πρὸντες,
 τοῖς δὲ εἰάρεσιρ χρισὸν ὑπεφιάλως.
 οἱ δὲ ὁμιληταὶ τὰς ἰδόντες δορκόμυνοίτε
 γίνεσθι, μύθοις φασιρ ἐλθούσιν.
 κοίρανε δὲς νίκην, καὶ ἀγλαὸν εὖχ.
 οὐκ ἀνθρώπων δ' εἰδόμεν ἐχθροδ' ὅπλιν.
 κοί

κοίρανε ἡμετέροισι ξιφέεσσι πατάξομεν, ὅτι
 ἄνδρες γὰρ φονέες καὶ πελόμεθα κακοί.
 Σίμων δ' αὖ ὁ ἔχωρ χαλκὸν ταυνηκέα πέτρῳ,
 αὐτὸν καρπαλίμως ἐκ κολεοῦ λάβει.
 καὶ δ' ὅλον πλήξας ἰορῆν ἁλάζον, αὐτῷ
 δέξιον ἀργαλέω ὄνει ἀπέκοψε βέλει.

Χριστὸς ἔφυ: ἐς κολεὸν δ' ἐν ξίφῳ βάλε πέτρε,
 ἀνέρα καὶ μάχον τὸν θοράποντα λίπε.
 δ' ἐν γὰρ ἐκ κολεοῦ ἐρυσσάμενοι ξίφῳ ἄνδρες,
 αὖ φθινύθισσι κακῶς θυμὸν ἀκηχέμενοι.
 ἢ εἴ οἱ αἶ, ὅτι μὴ ἐνξαίμιω πατρὶ ἄγνων,
 ὡς πέμψουσιν ἐμοὶ ἄλκιμον ἄνδρα πολὺν.
 αὐτὰρ ἔδρα ἔμε πινέμεν αὐτὸ ποτήριον, ἐοδλῶ,
 καὶ πεταρχίσω πατρὶ ἀγαπήρως

κἄννοι θεωτέσιοι πῶς πληρωθῶσι, προφῆται,
 οὗς γράψαντες ἐν βιβλίοισι λόγοι.
 καὶ θεράποντα λαβὼν ῥύσκει ἡσατο αὐτόν,
 ἡδὲ καὶ οὐτά μιν οὐ σῶον ἀνώγα ἔμην.
 ἐν κείνοισι χρόνοις, χθονίοις ἰορθεύσι, βροτοῖσιν,
 καὶ θνητοῖς ἄλλοις πρῆσβυτέροισι λέγει
 ὡς ἐπὶ τοὺς λησᾶς δὲ ἦλθετε συμ ξιφείσσι
 ὑμετέροισι λαβείν, καὶ ἐμὲ κτανέμεναι.
 πολλάκις ἐξόμην ὅτι ἢ πάντων ἐν μέσῳ ὑμῶν,
 ἐμὲ ἀγῶν ἡμῶν καὶ ἐδίδαξα νεῶ.
 καὶ οὐ μὴ τόσσῳ κακότητι ἐλέξατε ἄνδρες
 ἡπεροπνύται ἐμοί, καὶ κακοῦργοι ἔσται.
 ἀλλὰ κακοὶ ἄνδρες, τόδε γίνετ', ὅφρα ἅπαντα
 πληρωθῇ ῥαθέρως ἐν βιβλίοις, ἐπὶ.
 καὶ τότ' ὁμιληταὶ βροτοὶ ἔνθα καὶ ἔνθα φυγόντες,
 χρίσιν ἐν ἐκδοδόπῃς δυσμύμενοι λίπον.

S E C V N D V S
 A C T V S.

Ἐχθροὶ οὖν μέροπερ σφαλιῶν, ἡδὲ καὶ ἄλλοι
 οὐτίδαναι δέλοι ἀνέρα τὸνδε λάβον.
 αὐτίχ' ὑπέρθυμον τὰ πρῶτ' ἀπάγχει πότη Ἄννα,
 πένθετος ὅς καὶ φῶς, καὶ καλὸς ἔσκε φίλος.
 ὡρ βροτός, οἱ φρονέοντι δόασσας κέρδιον εἶναι,
 πᾶν τὸς ὑπὲρ λαὸν θνησκέμεν ἄνδρα ἓνα.
 καὶ ποτὶ ἀρχηγὸν καὶ φῶς μιν ἀπὴν γαγὼν ὅππῃ,
 ἀρχιφῶς πάντες πρῆσβυτέροιτε ἔσαν.

καὶ

καὶ πέτερⲥ Σίμων ἀπὸ μακρόθεν εἶπε τοῦ Χριστοῦ,
εἰς οἶκον φρεσὶν ἔν πένθⲥ ἄλαστον ἔχωρ.

τις διαταῦτα φίλον πέτρον θοράπανα ἰδῶσα,
πρὸς μὴ ἐπίστυλιώσῃς ἡδ' εἰ φησὶ λόγων.
ὦ ἀγαπῆτε ἄνθρωποι Χριστοῦ σὺ καὶ ἡμεῖς σὺν αὐτῷ,
ἀνθρώποις τὸ ἐξ ἐσθὶ γὰρ εἰς ἐτάζωρ.
κοίρων αὐτῶν ἐὼν σαφέως ἡγήσατο πέτερⲥ,
οὐ μὴ ἔφη τῶτον τὸν ἐροτομ οἶδα γυναι.
καὶ πολὺ τὸ πλῆθⲥ δόλων πρὸς ἄγχυ καθεζα,
ἐν τῇδε ψυχⲥ νυκτὶ γὰρ ἔσκε μέγα.
αὐτοῖσι καὶ πέτερⲥ θορμάνετο, ἐνθὺς ἀλέκτωρ
ἐκτραγε, τῇ λαχῇ καὶ δόμα πλησεν ὅλον.

B 3 v. 5

ναὺν διότ' ἀρχιερεὺς ἐπὶ τῷ κλασμοῦ καθέζων,
κοίρωνον οὐράνιον χρισὸν ἄνακτα καλῶ.
τὸ πρῶτον πρὶ τῶν ἐταῶν μὴν ἐπείρετο αὐτῷ,
ἢ πρὶ τῆς διδασκῆς ἢ ποτὶ αὐτὸν ἔφην.
εἶπε μοι ἱεροῦλῳ, τίνες ἄνδρες εἰσὶν ἐταῖροι,
ἐσὶ ἢ ἡ διδασκῆς, φίλε χριστέ, τέη.
αὐτὰρ ἀμεβάρη. Θ μὴ θῆσαιο χριστὸς ἰησοῦς,
ἐν κόσμῳ δόμοις μῦθον ἔλεξα πατρός.
πολλὰ γ' ὁμῶς ἐν τοῖς συνόδοις ἐδίδαξα ἐν ἡσυχίᾳ
ἰλαδὸν ἐβραῖοί εἰσιν ὁμηγρόρεις.
μήποτε μήτι ἐν κρυψίῳ ἐτέλεσα τόποισιν,
ἀλλὰ σάφ' εἶπα βροτοῖς πάντα πιφασκόμηνος.
πάγκοκκε ὦ μὲ τίη βροτόφλητέ ἐρεαι ἄνθρωπε,
ἢ ἡ ἐμέθεν μῦθον ἔρειο ἀκροάταε.
ταῦτα δ' ἐπεζαθέε χριστὸς βάζοντες ἰησοῦς,
εἰς δόξα πῶν αὐτὸν χεῖρεσι πληῆξε, λέγων.
οὔτι ἐγὼ σέο φημι χορηγότρονον βροτῶν ἄλλοιον,
ἢ πρὶ ἐρεζέμεναι ἀρχιερεῖ ἡέλεσε.
τῷ δ' ἐχολωσάμενος Θ χριστὸς βάβα, σὺ ὑπάρχεις
οὔτι δ' ἀνΘ δ' ἄλΘ κακοφρόνης ἀνὴρ.
ναὺν νῦν μαρτύρεε, βροτὲ δουδενὸς ἄξιε δ' ἄλε,
εἰ κακὰ εἶπα ἐγὼ λέξον ὑπὲρ φίλαε.
μάρτυρ Θ ἔσο κακοφὸς τῇ νεμεσήμονι φωνῇ,
εἰ κατέλεξα καλῶς τύπῃ με φαῦλε δέερεε.
καὶ πέτρ Θ σίμων φίλΘ ἵσατο ἐν προσβύχισιν,
ὁμμασι καὶ ἄλλῃ μὴν δόξα παταίνε δ' ὄρε.
εἰ μὲν ὁμιλητῆς οὗτ' Θ μὴ θῆσαιο αὐτῇ
τοῦ ναζωραίου καὶ γαλιλαῖ Θ ἔφην.
πέτρ Θ

πέτρῳ αμοιβόμην τοῖν ἐφ' ἐγγεατο φωνήν,
 ἄρεκέως οὐ μὴ κῆν ἐγὼ πέλομαι.
 ἵστορον ἕβρις ἔροτος ἐρχεῖ ἄλλῳ ὑπάρχῃ
 ὦρ φίλῳ, ὡ σίμων οὐδ' ἀπέκοψε βέλα.
 καὶ λέγει, ἐν κήπῳ νέον ἡγάρεγὼ σε ὅπως πα,
 συμπολλοῖς ἄλλοις γεννημένοις ἐροτοῖς.
 ὁμνύμεν δὲ φίλῳ πέτρῳ ἡρξάτο, καὶ ἐχρησάσθαι
 μήποτε ἀνθρώπων τῶτον ὅπως πα, λέγων.
 ὁ πῖρος ἐστὶ ταῦτα φράζοντας ἀλεκτρυς,
 ἡρξάτο ἀδέλφην αἰ ἀναμελπέμενα.
 εὐμνέτης χριστός ταυτὶν ἀρεκτοῖν ἀκῶσα,
 αὐτὴν ἀκῶσα τῶν ἐνέβλεψε πέτρῳ.
 καὶ πέτρῳ σίμων θαλασσὶν καὶ δάκρυον εἶβεν,
 τῷ μιμνησκόμενῳ χριστῷ ἀλεξιμάκῳ.
 οὕτως γὰρ λέγει: πρὶν δὲ τὸν ἀλεκτρυον φωνῆν,
 τρεῖς με ἀπὸ τῆς, ὡ ἀγαπητὴ πέτρε.
 ἢ μάλα οὐκ ἀρχὸς κακοῦργός ἐμῆσατο θυμῷ,
 ἀφρονὶ σὺν λαῷ κηδετο μαρτυρίῳ.
 κηδεῖν ἄταρ κηδεῖς ἐχθρῶν εὐρίσκει ἐν αὐτῷ,
 ἀξιον ἐν δίκῃ, καὶ θανάτιον κακόν.
 ὅτε ἀναστάντες δύο μάρτυρες ἀνέρες ἄλλοι,
 ὑδρόμονοι τῶτοις μαρτυρέουσι λόγοις.
 αὐτοὶ βάζοντας μετὰ οὐασὶ κλύομεν ἔμμε
 πρὸς χθονίους μέροτας τοῖς μὴ ἐπιέμεναι.
 ναὶ κλώσω ἔμῃ χόρῳ, ἐν τῇ σὺν ἡμασὶν ἄλλοι
 καὶ πύξω, καμᾶτε νόσφι χόρῳ μετὰ.
 καὶ κακὸς ἀρχιερεὺς, εἰς οἶκον μετὰ ἀνασάας,
 τὸν χριστὸν ῥύσῃ εἰρετο, ἡ δὲ λέγει.

B 4 ὦ φίλε

ὦ φίλε χριστέ, ἔπικτάδε πρὸς καταλέξαι οὐδὲρ,
 ἢ νῦτοι ἔοδ' αὐτως οὐατ' ἀκνέμναι.
 αὐτὸς ἅταρ πάντως σιγῶν κατελέξατο μηδ' ἐμ
 ψυδομνίων ἀνέξωρ μηδ' ἐτί κηδ' οὐμνῶ.
 ἄρχων ἐξομνῶ πρὸς μὴ πάλιν εἰ πε, σὺ ἐσσι,
 ευφύμοιο πατρός χριστέ θεοῦ, τέκνῳ.
 τῶν διὰ ζῶντα θεοῦ σε ἐγὼ ορκίζω, ἢ ἄμμι
 λέξενθα, χριστὸς κῆρῳ εἰ ἐσσι θεός.
 χριστὸς καρπαλίμως αὐτῷ φάτο, τῶν ἑσπας
 ἀρχιερέν, ὃδ' ἀνὴρ αὐτὸς ὑπάρχω ἐγώ.
 οὐ μὲν ἀλλὰ λέγω ὑμῖν, μέ βλάψετε ἀγνῶ
 ὑιᾶ ἐξομνῶν τοῦ πατρός ἄγχι ἐμδ'.
 καὶ γὰρ ἐρχόμενον τοῦ οὐλῆμποιονέφασιν,
 κρινέμεναι ζῶντας καὶ μέροπας νέκυνας.
 εἴτα διαρρήξας βασιλεὺς αὐτοῖο χιτῶνας,
 οὐδ' ἐνός οὐτ' ἀνὴρ ἄξιός ἐστιν, ἐφν.
 μὴ ἀβληκτῆρων ἀπορῶμν, ἀκδετε πάντες,
 ὅππῃ ὁδε δυνκτὸς πάγκακός ἐστιν ἀνὴρ.
 ζῶν φρεσὶν ὑμετέρησι τὴν ἡδ' ἀλλετ' ἡτορ,
 οἶδε λέγασθ' ἐνοχῶ τοῦ θανάτιο πέλει.
 ἡδ' ἐμὴν ὑβρίζοντες ἀτάσθαλα μηχανῶντο,
 τυπῆμν ἱερῶν καὶ συφελιβέρμναι.
 οὐτ' ἰδῶναι δοῦλοι λείψιν ἐομότες ἀνδρες,
 τῆς σιβαρῆς αὐτὸν χορσὶ δέξασιν ἔης.
 καὶ ἐμπάζοντες κείνῳ τυπῆσιν ἐς ὅπα
 καλλέα, κροτῆμιοις καὶ ἐρεσσι λόγοις.
 χριστέ, προφήτης σὺ σὺν σε ὁ παῖς τις θεοτὸς ὅστι
 καὶ ἐτερεῖς μὴ ἔπικλοιδορεῖντες, ἐφασκ.
 καὶ

καὶ φαινομένην συνήχθη λαὸς ἅπαστε
 ὁχλῶσιν λόγους γηγυρέσαι θροτοῖς.
 οἷδε δολοφρονέοντες ἐβελύσαντ' ἀπατήσιν,
 αὐτὸν ἀποκτείνεσθαι ἐναντιόμηναι
 καὶ ἄφαρ ἐς μέσσην συνοδοῖο μὴ ἤγουν, ἐροῦντες
 ἐπὶ σὺ ὁ χριστὸς κοίραν. ὦ ἄμμι λέγε.
 ὅς σφιρ εὐφρονέων ἀγορήσατο, καὶ μετέαπερ,
 ἀνέρες οὐασ' ἐμεῦ κλύτε ἐπιχθόνιοι.
 καὶ τὸ πολλὰ λέγω ὑμῖν πιστεύετε μηδ' ἐρ,
 καὶ ὁ θεὸς ἐρομύω βάξετε μηδ' ἐμοί,
 ἐκ τούτου τὸ τέκ. ὁ θνητοῖο καθέξεται ἄγγυ
 ἡγάθης πατρός πανδωάτιο θεῷ
 οἷδε ἅπαντες ἔφαν φαῦλοι καὶ ἐπίκλοποι ἄνδρες:
 ἐπὶ σὺ οὖν πατὴρ πανδωάτιο τέκ. ὦ.
 ἐδλὸς ἄταξ χριστὸς ποτὶ αὐτοὺς φησιν, ἐκένον
 ὑμεῖς τὸν μέροπα φράζετε ἔμμερ ἐμέ.
 νῦν ἐπιθυμῶμεν ἵνα οὐποτε μάρτυρ. ὦ ἄνδρες.
 ἡμῖν γὰρ δηλοῖ ἐν φρεσὶν τοῖς ἐφ.
 εἰσαυθὶς ἐξ ἡμῶν λαοῖο πληθ. ὦ ἀνασάρ,
 αὐτὸν ὁ θεὸς ἄλλω ἐχθρῷ ἐπεμψε κατῷ.
 ἡλὰδ ἡ ἀρχηγῶν πλάτω ὅδε αὐτίκα αἰῶς
 μάσιξερ, καὶ μιν πληξερ ὑπὲρ θιάλωρ.

T E R T I U S
 A C T I V S.

Ἐμ τῷδε προδότης ὁ φιλάργυρος. ἡ καὶ τοῦδ' αἵ,
 ἀργύρια προπόλοις τὰ τριάκοντα φέρων.
 B 5 ἄθλι.

ἔλπι' ὁ θνητὸς ἡ ἐγὼ ἐτέλεσα, ἅπαντα,
ὥδε ὑπὸ δύμοις πρεσβυτέροισι λέγει.
ἡμεῖς τὸν πρὸ δὲ πῶν σάκεα καὶ αἵμα ἀδῶμεν,
ἄνδρες ὅτι ἀβλαδέ' ὅτι παυδὸς ἐπερυνία.
δύσμορός ἐμι μέρου, ὅτι χέτλια πολλὰ ἔοργα,
ἀνδρῶν πάντων καὶ προπάρσιθε θεῶ.
ἀρχιφῶνες ἔφαμ: τί πρ' ἅμματα, σὺ βροτ' ἐταῖρε
ἔργου ἐξεῖλας, σὺ βλέψου ἐπιχθόνι.
καὶ τότε νοσήσας ἰσθῶν χυσοῖ ἐς ἀγνόν,
τορναὸν σὺν ὅλοις ἀργυρίοισι βάλεν.
ἡ δὲ ἀπὸ χόλῳ ὅτι μνησθῶ ἀπὸ γῆρας αὐτόν,
ὥδε καὶ ὁ προδότης ὥχετ' ἀποπλάμῳ.
καὶ ἰσθῶς τάχα διεξάμῳ ὅτι τόδε χυσοῖ ἐπερ:
μὴ πῶχοις ταλαοῖς καὶ δόμῳ αὐτὸ βροτοῖς.
λωβὴ γὰρ τελέθει βροτοφεί' ἅμματα, αὐτοῖ
καὶ κεραμῷ ἄφας δώματα ἡγόρασεν.
ἡοὶ φαυρομύῃ φίλον τὸν χυσοῖ ἰσθῶν
οἱ δόλοι μέμασαν πρὸς βασιλῆα ἄγαν.
αἵ τ' αὖ δόμοι πιλᾶτες σόμφας ἔξενοντα φῶτας
τοὺς ποτὶ πρεσβυτέρους καὶ ἰσθῶς, ἔφην.
εἶπατε ἱερομύῳ μερόπων πολλῶν φίλτατοι ἄνδρες,
τί πρ' ἔρχεσθε, ἐμοὶ εἶπατε ἱερομύῳ.
πάντες ἀμερόμυοι φασὶν ἔσθ' ἡμῶν μύθω:
οὐδένος δυτοῖς ἀνὴρ ἅγιός ὅστις βροτός.
χέτλια πόλλ' ἔρδεσινεν, ἐπὶ χθόνι, ἐμὴ σάτο θυμῷ
αἴσυλα, συλλέβδῳ ὅσιν ἑλίξος ἀνὴρ.
αὐτὴν ἔφην πιλᾶτος, βροτὸν ἡμεῖς τὸ τὸν ἐλόντες,
πατέρωσι νόμοις κρινάτε λαόσοον.
οὐ μὴ

ὅν μὴ ἄμμι θέμις κλέθει τινα κτενέμεν ἄνδρα,
ξύμπαντες μυθοῖς φασὶν ἐλευθερίοις.
ἤρξαντ' ὅσσ' ἱερῆες οὐραδίοισιν ἔπεσι,
ἀγνεία νεκείην καὶ βροτοὶ ἄλλοι, ἔφαρ:
φῦλα ἐπιχθονίων ὅδε πέρθει, καὶ διεύκει
τὸν δ᾽ ἄσμορ δόμοναι καὶ σαρὶ ἡμετέρῳ.
καὶ σκηπτοῦχος ἔμεν βασιλῆα ἐαυτὸν ἔειπε,
ταῦτα ἀκιστάμυνος φησὶν ὁ ἄρχος ἀνῆρ.
ἔστι ἰσθαίων ὁ ἀναξ, μοι χρισέ χροσινύδα,
αὐτῷ ἔφη ρύσῃς, εἰμὶ σὺ καὶ ἔρεεθ.
ἀφ' αὐτῷ σὺ λέγεις τάδ' ἐπὶ πρεσβυτά μοι εἶπε,
ἢ σοὶ ἄλλῳ; ἔφη, καὶ λέγει ἄρχος ἄφαρ.
μὴ γὰρ ἰσθαῖος καὶ ἐγὼ πέλορ, ὑμέτερος δέ
ἦν μερόπων ἐθνῶν δῶκε σε λαὸς ἐμοί.
ὦ φίλε εἰρομνύω, μοὶ χρισέ ἢ τυξάσθαι, εἶπε,
φράξω καὶ ἔργον ποῖον ἔρεξας ἐμοί.
χρισὸς ἀμαθόμην ὅ τῶν πρὸς μῦθον ἔειπερ:
ὦ βροτε εἰζόντ' κλυθὶ μεῦ, ἐοδλε ἄνερ,
οὐ χθονὶν πέλεται ἐμέθεν βασιλῆϊ ἄρχῃ,
τῷδε καὶ ἐκ κόσμου μὴ ἐγὼ εἰμι ἀναξ.
εἰ πέλε κοιρανὴν γαλήνῃ, ἢ δὲ καὶ ἐκ γῆς
ἴα σάωσεν πληθεα δῖον ἐμέ.
ἔγχεσι καὶ ξιφίσιν μαχάσταιτο κακοῖσι βροτοῖσι,
ὄφρα μὴ ἀνθρώποις δυσμονέεσι δοθῶ.
μὴ δὲ ἐμὴ γένεγε πέλα βασιλῆϊ ἄρχῃ,
τοιγάρτοι, πιλᾶτ' φησὶ, σὺ ἐστὶ ἀναξ.
καρπαλίμως ἄγῃ ἢ δὲ ἀμείβετο χρισός,
οἷον ἀνῆρ ὁ ἀναξ εἰμὶ ἐγώ, σὺ λέγεις.

καὶ

ὡς τὸ γεγώς· ἐγὼ δὲ κακὸν ἦλυθα κόσμον,
ὄφρα ἔω ἀγῆς μάστιγι ἐκτυμῖς.
ὄφρα καὶ ἀτρεκίῳ γλώσῃ νημορτέϊ λέξω,
καὶ μὴ τὸν μέροπα θλάτω ἐπιχθόνιον.
ἔσθλοι γὰρ πάντες μέροπέστε καὶ ἔνδοκοι ἄνδρες,
ὄτραλέως θείω ἐκλυοῦσιν λόγων.
καὶ πλάτος θάμβησε καὶ ἔμπαλιν ἔρετο μύθῳ,
πρὸς τὸν λυτρωτὴν ἡδεΐφῃσι λόγῳ.
ὦ βροτὲ ἀτρεκίη τί πέλει ἐμοὶ ἔννεπε, ἄνδρες,
ἄπλοσοι μέροπέστε δυσυχέεσσι βροτοῖ.
αὐτὲ ποτὶ σκώπτῃς ἰορῆας ἀγῆνορας ἄνδρας
πρὸς βυτέρους καὶ τὸν λαὸν ἅπαντα λέγει·
αἴτιον γὰρ τὸ τῶ μέροπι βροτῶ οὐδὲρ ἐφεύρομ.
ἔσι γὰρ ἔνορκον καὶ ἀκέραιον ἄνθρωπος.
ἦτοι ὅδ' οὐ μὲν μοι κακὸς εἶδεν, οὐδὲ κακῶν ἔξ,
ἀλλὰ κασίγνητος καὶ τέκνονος καλόν.
σκικπῆχοι βασιλεῖς ἡγήταρες ἡδὲ μέδοντες,
καὶ πολλοὶ ἐχθροὶ ἀντιθέσσι κακοί,
αὐτὸς ἔφη πλάτῃ, μηδὲρ καταλέξεαι ἄνεις,
οἱ γὰρ τῆς ζωῆς μάστιγες εἰσι τέτταρες.
πολλὰ ἔχουσιν ἔω ἀμπλακίας σέθεν, οὐ μὴ ἀκείας,
οὐκ αἴτιος ἄτε οἱ φῶτι ἔπτασι βροτοί.
μηδὲρ ἄταρ χεῖροσιν γλυκύνουσι ἀμείβετο ῥῆμα,
ὡς μάλα θαυμάζον δῆμόν ποροντα βροτόν·
ἀντὶ δολοφρονέοντες ἐπὶ χυμὸν ἐχθροὶ ἅπαντες,
καὶ πολλοὶ φεύσαι ἀνέρες ἄλλοι ἔφαρ.
ἀνθρώπους δ' εἴη διδασκῆς παρδάσαι ἔπεισιν,
σεῖ μὲν μαλακόν καὶ γαλιλαῖον ὅλον.

τὸν.

τὸν χ' ἄμ' ἰδὲ δ' αἰὼν μωρότων ἀνασείει ὄμιλον,
 ἢ πολλοὺς ἄλλους ἀλλοδαποὺς ἀνέρας.
 αὐθις ἔφη πιλᾶτος γαλιλαῖον χῶρα ἀκέσας,
 διοικλῦμι ἐγὼ καὶ γαλιλαῖον ἔφυε.
 καὶ ποτὶ ἡρώδην ἀρχηγὸν πέμψεν ἐκένον,
 ὃς μεγάλως ἐχάρη ἀνέρα χριστὸν ἰδὼν.
 ἔσκειν ἔπει μιν ἰδὲν ἐθέλων διὰ πολλὰ ἀκέσας,
 ἐν πᾶσιν τὸ τὸ ἄμ' ἐβοηθοῦτο τόποις.
 ἢ μέγα σήμερον ἡ δὲ αὖ καὶ θαῦμα ἔολεπεν,
 εἶρετο ἐν πολλοῖς μιν διαταῦτα λόγοις.

καὶ ἔπειτα χριστὸς ῥύσκει κατέλεξατο ῥῆμα
 οὐδ' ἐν τούτοις ἐμμεμαῶσι τέρας.
 ταῦτα

ταῦτα ἐπιγινούσῃ ἡρώδῃς ὅτι οὐκ ἐδέλεσκεν,
ἱερομυνοῖσι λέγειν, καὶ πρᾶμα ἐβέλναι.
ἀνδράσι σὺν μερόπῃσι στρατεύμασι πᾶσι κακοῖσιν
ἄλλῃ Θ μὴν πάμπαν ἦν τε παῖξε βροτῶς
καὶ πάλιν ἀνθρώπων βελήμων ὅτ' ἀμύνοντε
πέμψεν τοῖς ἀρχαῖς ἀνέρι τοῖς πιλᾶτω.
οὗτο Θ συγκαλέσας ἄρχοντας ἀγνόντας ὅχλον
πάντα τε καὶ ἐπέσιρ μελιχίοισι λέγει
ἄτρεκέως μηδὲν κακὸν οὗτο Θ ἔτ' ἐξερ, ὑπάρχα
σεμνὸς ἀνὴρ, πάσης καὶ καδάρως κακίης.
ἡρώδης δ' ἀμὴν ἀνθρώπων προπάροικεν ἀπάντων,
καὶ βροτῶν ἐν τῷ μὴδὲν ἐφεύρον ἄγχο.
μηδ' ἐγὼ ἐν ἐβέλναι δ' αὖτα μελαιν Θ θανάτοιο
ἄξιον, οὐκ ἐθέλω τὸνδε γυναικὲς βελναι.
ἀλλὰ μὴν ὡς ἄλλον καθάρουτε καὶ ἀμπλακιάων
ἐμμορον ἀνθρώπων τὸνδε ἐλευθεροῦν.
αὐτὰρ ὁ ἀρχὸς ἀνὴρ ἐν ἐορτῇ εἴχερ ἀναγκήν,
ἀνέραν καὶ λόχων δ' ἕμερ ὅχλῳ ἕνα.
ἡμαῖ καὶ κείνῳ ἕνα δ' ἐσμιον ἀνδρα ἐν ἐρικτῇ
ὄντα ἀμαρτωλὸν καὶ κακοεργὸν ἔχει.
ὦ λινι (ὥς ἐλογό) βαρβαρὸς τὸ ἐπώνυμόν ἐσκεν,
ὥς πέλε λήσης καὶ ἀνίμας Θ ἀνὴρ.
φροῖν ἀρ' οὐδ' αὖ λαὸς κακότεχνο μακρόν αὖτε
τεῦξον ἀγαπ' ἐρέως ἦν τε τεῦξε παρ Θ.
καὶ πιλᾶτος συγγενὴ μύθῳ ἠνίπατ', ἐφετμή
ὑμετέρη κελετ' ἤματα ἐλευθεροῦν.
δοιοῖν οὐδ' τίνα ἀνθρώπων θέλετ' ὑμῖν δίδουσι,
εἰπατε ἱερομυνοῖσι λίσσεται ἀνδρες, ἐμοί.
ἐχθροί

ἐχθροὶ ἔφαρ τὸν μῦθον ἀπηνέατε κρατορόν τε,
τὸν λησὺν ῥῦσαι, ἀνέρα χρισὸν ἄρορ.
εὐσαυθις γλυκεροῖσι λόγοις εἶπεσκε πρὸς αὐτὸς,
ἀγνέα βαλομένη Θ χρισὸν ἐλευθερόν·
ῥύσομαι εἰ θέλετε βροτοὶ ὅτι καλέσκοι Ἰησοῦν
χρισὸν Ἰωδαίου παμβασιλῆα οὐλον.
αὐτοὶ ἅταρ πάντες χθόνιοι μάλα ἴαχον ἄνδρες,
τοῖς δόλοισι βροτοῖς ἀνέρα χρισὸν ἄρορ.
σαύρωσον τὸνδε σαύρωσον παμβασιλῆα,
ἢ τὸν νυκτίλοχον ῥύσκεο ἄμμι βροτοῖς.
αἶψα δ' ἀρχὸς ἀνὴρ πιλάτῳ Θ τρίτον, εἶπε πρὸς αὐτόν·
εἰπάτε τι φρεσὶν ὧν μήτατα, εἰπάτε μοί. (τὸς
ἀτρεκέως τὸδ' ἐγὼ φράσσομαι ἐργόρτε λόγον τε,
ἐστὶ ὅδ' εὐορκῶ Θ μὴδέ τι τένξε κακόρ.
αὔτιον ὧν τὸτ' ἐγὼ οὐδὲρ ἐφεύρομ, ὅτ' ἐστὶ
ἄξιον ἐνδικίης, καὶ θανάτῳ βροτῶ.
ἢ βδλεάδε λόγοις γλυκεροῖς παιδεύσω ἐκένον,
καὶ σὺν Θ ἄλλῳ ῥύσομαι ἄνδρα οὐλον.
εἰπάτε μοι θέλετε κλυτοὶ ἄνδρες ἢ ἀπολείδης,
ἢ σαωθῆναι παῖδα ἐπ' εὐαντοῖον.
φροῖν Ἰωδαίου λαὸς μάλα μακρόν αἰῶνας·
ἀνέρα τὸνδε βροτοῖς ἀντίκα ἄμμι ἄρορ.
ἢ ὅδε δ' ἢ κακότεχνῳ Θ ἀπήχανερ ὧν φρεσὶν ἡσίων,
ἐστὶ κακοπράγμων καὶ ἐπιχαρεκακός.
δεξιὰ μιν Θ πιλάτῳ Θ χρισὸν γλυκυθυμὸν ἐόντ' αἰ
τῆς πάσης κακίης ἀγνέα πλῆξε κακῶς.
ἡμῶντες μέροπερ δόλοϊ μιν ἄγεσκορ ἐς αὐλήν,
ἀντίκα καὶ λαὸν συγκαλέσομι ὅλον.

καὶ

ἢ πιλάτῳ κακοεργὸς ἀνέδραμε δώματ' ἔξω,
 ἢ τοῖς πρεσβυτέροις καὶ ἱερεῦσι λέγει,
 ἔκτοθεν ἀνέρα τὸ τοῦ ἐν μέσῳ ἄρ' ἂν κομίζω,
 ὥς γινώσκητε χριστὸς ὃν ἄγνους ἔφν.
 ἀτρεκέως δ' αὐαμα κακὸν εὐρέμην οὐδὲρ εἰς αὐτῶν,
 οὐ τῷ παντὶ εἶψ' οὐδὲρ ἔρεξε κακόν.
 χριστὸς ἄρ' ὅλ' ἤλθερ σεφάνῳ σὺν ἀκουθίνῳ ἔξω,
 καὶ πῶν πορφυρίῳ ἐμυλῷ ἄμπεχόνῳ.
 καὶ πιλάτῳ κατέλεξε πάλιν ζηλήμονι ὄχλῳ,
 καὶ τοῖς πρεσβυτέροις: ἥνιδε θνητὸς ἀνὴρ,
 διεκόμενοι μέροτες δ' ὁλοῖτε καὶ ὑπηρέτῃ αὐτοῦ,
 ἀνέρες ἢ δ' ἄλλοι ἰάχορ ἐχθοδόποι:

С

πῶς

πῶς κε σὺ χεῖριζα φῶτα ἁλώσας σκολιόρτῃ;
 αὐτὴν αἶρε θροτὸν τὸνδε κακοπραγέα.
 εἰς αὐτὸν σὸν τὸν σαύρωσον τὸντ' ἄντα,
 φαῦλον εἶντα θροτὸν περὶ εὐχαιρέμεναι:
 καὶ πλάτῃ κατέλεξε κακῶτε καὶ ἄφρονι λαῶ,
 καὶ τοῖς πάντεσσιν δυσμένεεσσι θροτοῖς.
 ὅμως ἀργαλέω σφηνώσατε τὸν ὀλέθρῳ,
 εὐρίσκα γὰρ ἐγὼ μηδὲρ ἐν αὐτῷ ἄγω.
 ἀλλ' ἐπιχαλκευκοὶ μέροπες μεγάλ' ἰαχὸν ἄνδρες;
 ἄμμιρ ἰσθμοῖς πάτρίος ὅτι νόμος.
 διατε καὶ κέλεται ὥφελε δαεῖν ὅδε, αὐτόρ
 ὅτι ἐπυροῖς υἱὰ τεύξε δέε.
 μάλαρ ἀκυσάμενος τὰδ' ἐπὶ ἐν φρεσὶ δέδοικεν,
 ἥτε καὶ ταχέως εἰς σωροδοιο δόμον.
 καὶ κατέλεξε φίλῳ χριῶ: πόθεν εἰσὶ σὺ ἄνερ,
 τίς τελέθεις μρόπων χριεῖ ἐπιχθονίῳ.
 ἔλθ' αὖδ', μὴ κεύθε νόσ', ἵνα εἰδομὴν ἄμμις,
 καὶ σέο πλὴν γαῖαν πατρίδα ἄμμι λέγε,
 αὐτῷ μὴ ἐπέεσσιν ἀμοιβάτω πόρε φωνήν,
 καὶ πλάτῃ μύθῳ φησὶ μεγαθενεῖ:
 χριεῖ ἄνερ φίλε οὐ με ἀμοίβειαι, οὐδὲ πῶ ἐγνώεις,
 ἄρχων ὅτι ἐγὼ εἰμι λεῖψος μόνος.
 ὅτι ἔχω τῶντιν ἐκσιότῃ καὶ μὴ οἶδα,
 ἢ σὲ ἀποκτείνην ἢ ἐλθὼν θροεῖν.
 καὶ χριεὺς κατέλεξε ᾧ ἰφθίμῳ βασιλῆϊ,
 ᾧ πλάτῃ χθονίῳ ἀνδρὶ ἀλαξονικῷ,
 οὐδὲμίαν μεθέπειε αὐτὰρ ἔστον ἐς ἐμὲ τιμήν,
 καὶ δῶα μίρ ποτε εἰ μὴ τοι ἄνωθεν ἔφου.

॥१॥

ἢ βροτὸς θε με λαβὼν πρὶδ' ὤκεα μαρτάδα πένει
 μείζονα καὶ μείζον δέην ἀλιτροῦ ἀνὴρ.
 αἶψα γὰρ φρεσὶ μορμύριξερ ὁ ὄρχαμ' ὀνὴρ.
 λυτρωτῶν μορόπων χριστὸν ἐλευθέρωα.
 ἀλλὰ ἰσθαῖοι λείδουσιν ἐοικότες ἀνδρες,
 πάντα τὰ δ' ὀφθαλμοῖς εἰσορόωντες ἔφαρ.
 ἀτρεκέως κλύτ' ἔπαρχ' εἰ ῥύσεται ἀνέρα τῶτον,
 οὐ μὴ κυδαλίμω καὶ ἄλλοις ἐσι χίλ' ὀ.
 πᾶς γὰρ ἀνὴρ ὁ μέροφ' ποίω βασιλῆα ἐαυτὸν,
 καῖσαρι ἡμέτερω απένδ' ἐρίβ' ἐμύλαι.
 ἢ πιλάτ' ὁ τρομοροῖσιν γν' οὐκ αἶ μύθορ' ἀκ' ἄρ.
 ἔκτοθε λυτρωτῶν ἀνδρ' ἐκόμισσε χίλ' ὀ.
 ἀρ' ἰδοῦμ' δ' ἐκάθηντο λιθοστρώτῳ πρὶά χῶρ' ὀ.
 ἄφρονι τῷ ὄχλῳ καὶ ἱερ' εἰσι λέγει.
 ἦν δ' ἐφθιμόρ βασιλῆϊον ἀνέρα δυντόρ,
 καὶ χθόνιοι λαοὶ ἀν' ἀχ' ἡσάμ' ὄλοι.
 πέφνε καὶ αἶρε βροτὸν κακὰ γὰρ φρεσὶ μὴ ἄπο ἔργα
 τὸν κακὰ ῥέξαντα φθέρ' ῥε καὶ αἶρε βροτόρ.
 καὶ πιλάτ' ὁ κατέλεξε πάλιν νεμεσήμονι λαῶι.
 οὐ μὴ ἐγὼ ὀλέσω κοίρανον ἡμέτερον.
 αἶψα δ' ὀλοφρονέοντες ἀνέκραγον ἀρχιερεῖς.
 ἡμεῖς οὐκ ἴδμεν κοίρανον αὐτὸν ἔχειν.
 οὐ μὴ ἄμμι πέλει βασιλεὺς, μέγα ἰαχὸρ ἀνδρες,
 εἰ μὴ ἀγαυὸς ἀναξ καῖσαρ ἐπιχθόνι' ὀ.
 καὶ πιλάτ' ὁ μορόπων φωνῶν ἄσβεστον ἀκ' ὄων,
 ἡσ' ὀρ' ἀδ' ἡκ' ὀρ' πρὶδ' ὤκεα μόρ' ὀ.

ACTVS QVADR
TVS.

ΚΑὶ πιλᾶτος λάβειν ὕδωρ, καὶ ἀπενίψατο χεῖράς
πρὸς τοὺς ἐξωμωμένους πάντων καὶ προσάγει τοὺς ἐξομωμένους.

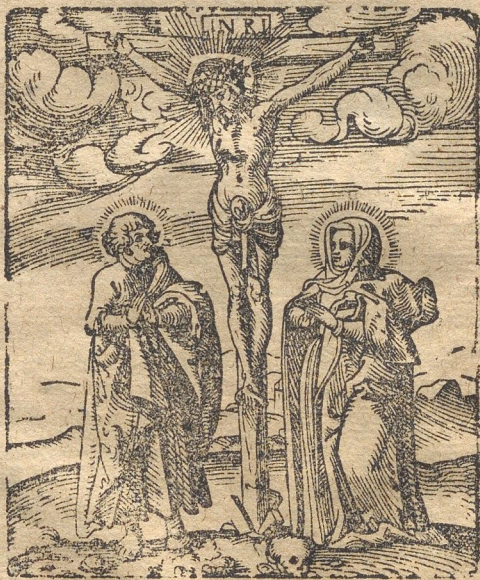

ἡ δὲ λέγει, κενὸν ἀπὸ αἱματός ἐμι ἀθῶος
ἐνόηκε, ὑμεῖς βλέφαδ' ὑπάρδοιτο.
αὐτῷ, πᾶς λαὸς πρὸς αὐτὸν ἔρχεται· αἶμα ἐφ' ἡμᾶς
ἔσω, καὶ ἡμῶν τέκν' ἐπιμασίδια.
καὶ τότε δὲ εἰρηκτῆς ἀπελύσαστο ἄνδρα βαρβαρῶν
δέσμιον, ὃς ληστὴς καὶ κακοῦργος ἐστίν.
ἀλλὰ

ἀλλὰ δὲ τὸν χριστὸν πλήξας πρὸς ἑδωκεν ὀλέθρῳ,
 ὄντα ἀπασάων ἔμμορον ἀμπλακίῳ.
 ὁρῶντα ὁ δὲ οἱ μέροτες μετέπετα ἐκείνου,
 καὶ πρὸ τῶ δ' ἄλλῳ ἀμπεχόνῳ ἔβαλον.
 καὶ φορέσκεν ἐδὼν σαυρὸν ποτ' ἀδεχθέα θῶκοι,
 αὐτοῦ δ' ὁ χριστὸς ἀγαθὸν θυμὸν ἀκηχέμεν.
 ἀλλ' ἐξερχόμενοι θνητὸν σίμωνα ἐφεύρον,
 ἐν δὲ ἱεὺς ἀγαθὸς κενὸς ὅδ' ἔσκεν ἀνής.
 τῶ δὲ τὰ χ' ἀνθρώπων σοφείοις μύθοισι κέλοντο
 βασάνων, καὶ τὸν σαυρὸν ἐνεγκέμεναι.
 ὁρῶντα ὁ δὲ οἱ μέροτες μετέπετα ἐκείνου,
 καὶ πολλοὶ ἄλλοι αὐτῶ ἐποντο βροτοί.
 ὅμμασι δ' ὁρκομένῳ κλαίοντάς φησιν ἰησῶς:
 ὦ ἀγαθαὶ ὦρες καὶ κλυτοὶ ἄνδρες ἔμοι.
 τί πῃ λίσσω θυμῶ σοναχίζετε ἀχρῦμεμοι κῆρ
 καὶ φρένα, μή ἐπὶ ἐμὲ κλαίειτ' ὀδυρόμενοι.
 ἀλλὰ ἐν ὁρῶντα ἔφ' αὐτοὺς κλαίειτ' ἀνίης,
 καὶ ἐπὶ τοὺς παῖδας, τέκνα πενέμεναι.
 φησὶ γὰρ ἀτρεκέλῳ, τὰ δὲ ἡμαδ' ἰκάνει, ἐν ὅσιν
 λείβεσιν μέροτες φῶτες ἐπιχθόνιοι.
 ἐντυχέες σθεαίρε καὶ ὀλβιοδαίμονες εἰσιν,
 κοιλαὶ αἱ ἐν γῇ μηδ' ἐνα παῖδα φύσιν.
 ὀλβιοὶ οἱ μάστοι τοῖς δ' οὐθιλασάρ' ἔασιν,
 καὶ τότε ἄρξονται ὄρεσιν ἐπέμεναι.
 αὐτίκα δ' πέτρεται καὶ οὐρεα πίπτειτ' ἐφ' ἡμᾶς,
 καὶ ἐν πᾶσι τόποις κρύψατ' ἐπιχθονίους.
 γίνετο ἔιν τὰ δὲ ἐμὴν ἡδ' ἐπὶ οἷετ' ἄλλῳ,
 καὶ ἐν γῇ ἔσται ἐν ζύλῳ ἀγαλέω.

ἢτε αὖ ῥιζὸς μορόπων πολὺ φίλτατος ἀνὴρ,
 ἢ ἢ συμπασάων ἔμμορος ἀμπλακιδῶν.
 ἢτε εἰσοὶ ἴκανε φαλιζομυλίοιο κρωνίς,
 χῶρον καὶ κώλῳ ἀχρόν ἐόντα τόπον.
 αὐτόδι τετράπληθρον ἔφυ δόξν ὑπόθι γαίης,
 καὶ μισαυρομυλίας ἐμμεμαῶτες εἰς ῥ.
 καὶ δὴ αὐθρῶπω, δνκτῶ, σαυροῦσι σὺν αὐτῶ
 λυτρωτῇ μορόπων κοίρανῳ ἡμετέρῳ.

αλλὰ

ἀλλὰ φίλον χριστόν μέσον ἔκασαν γλυκύθυμον,
 υἱέα μενοχυνῆ πατρός ἐπεσρανίς.
 οὐδ' αὖτοιοις οὕτως μιχθεῖς ἀνδρασιρ ἀλιτροῖς
 ὤλετο σὺν χθονίοις συκυλόχοισι θροτοῖς.
 ὁφρα πληρωθῇ, ὅρ δεσμοθέται θροτοῖ ἀγνοῖς
 ἡσάφωτο θεθεῖς ἐν βιβλίοισι, λόγῳ.
 ἀνθρώπων μετὰ τῷ ἀνόμῳ ἐλογίσθη ἐκένῳ,
 καὶ τῷ λησάων ἀνδροφόνωντε θροτῶν.
 εἰτ' ἐν σαυρῷ ἐὼν τοῖον κατελέξατο μῦθον·
 ἀνδράσιρ ἐδὼλε πάτορ δυσμυθέσιρ ἄφες.
 σιγῇ νῶσκε ἁμαρτωλοῖς μάλα λίσσῳ, ἵστασιρ,
 οὐ γὰρ τίπ' αὐτῷ ῥέξατο ἀταδάλιν.
 καὶ πιλᾶτος κακοεργός ἀτηρὲς ἐπέγραφε ἡσάμμα,
 καὶ ἐς τὸν σαυρόν χεῖρεσι ῥῆκερ ἔκρε.
 ἥνδε σοφῶ καλᾶμω κεχαρεγμύσῳ· οὗτος ἰησῶς,
 οὗτ' ἰεραῶν ἀγλαός ἐστιρ ἀναξ·
 οὗτ' ἰεραῶν βασιλεὺς γαλιλαῖ· ἰησῶς,
 οὗτ' ἀνὴρ τελέθει· ἡνίδε οἱ ἀναξ.
 καὶ τόδε ἐβραῶν μορόπων πολὺς ὄχλ' ἀνέγνω,
 φθέγγετο καὶ πιλᾶτω ἄφρονι, τίτλον ἰδῶν.
 ἀγλαόν οὐποτε ἡσάφον ἰεραῶν βασιλῆα,
 καὶ τῷ ἐβραῶν ἀνδρα ἀνακτα θροτῶν.
 ἀλλ' ὅτι κένῳ ἐνιασεν ἐπ' αὐδ' ἡμῶν φωνῇ·
 ἀγλαός ἐβραῶν καὶ μόν' εἰμι ἀναξ.
 κοῖσαν ἰεραῶν πέλομαι σκηπ' ὅχλ' ἰησῶς,
 καὶ πιλᾶτ' ἡσθονίοις ἀρχιερεῦσι φάτο.
 ἡσάφον ἀσφαλῶς τόπῳ ἡσάφον ἀρχιερεῖς,
 καὶ πάντ' ἅ ἡσάφθη ἡσάφθη ἐμῷ καλᾶμῳ.
 C 4 καὶ

καὶ δ' ὅλοι μέμασαν λαβέειν χριστοῦ χιτῶνας
πορφύρεας, καὶ τὴν καλλιέα ἀμπεχόνων.
ἠδὲ καὶ ἱσάμνηοι κείνους δάσαντο χερεσιν,
ἀλλ' ἔβαλον κλήιδες εἰνεκεν ἀμπεχόνης.
καὶ τὰ μὲν ἔργα τέλεισσεμ ἐπιχθονίῳ στρατῷ ἀν-
όφρα πελωθῇ ἐν βιβλίοισι γραφή. (δζωμ)
ἐγὼ θὶ ἃ σωροῦ ὁμιληταὶ βροτοὶ ἦσαν,
καὶ μαρὶν μήτης παιδὸς ἐπιδραμῖς.
μαγδαλὴν μαρὶν φιλοδάκρυτον, ἠδὲ καὶ ἄλλην
ἢ μαρὶν, τῶτων ἐν μέσῳ ἔσκε βροτῶν.
ὥς δὲ χριστὸς ἀναξ ἴδε ὀφθαλμοῖσι τεκῶσαν,
καὶ τὸν ὁμιλητῶν ὄν φιλέσκειν ἑόν.
μητρὶ λόγον κατέλεξε: γυναιὶ φιλοπάρεθνε μήτερ,
ἠνίδε ἀλφειῶν πρῶτον υἷα σέθεν.
ἠδ' ἔα μῦθον ἔλεξε καὶ ἔμπαλιν ἀνδρὶ μαθητῇ,
κείνην πρῶτην ἡ δὲ τεκῶσα τέκ.
αἰψὰ ὁμιλητῆς αὐτῶν λαβέειν ὅστι πρόχερτον,
καὶ ἐν τῇ ἡμῇ σθεο τεκῶσα ἀγαθῇ.
λαοὺς ἀποιχόμενον καὶ σωρωθέντα ἀνακτα,
δορκόμηνον μῦθον παιπαλόεντα φάτο:
εἰ κεχαρισμῶν ἐσὶ τέκτον, μεγάλοιο θεοῦ
ᾧ ἄνθρωπος ἐν δεινοῖς σώζει σὲ νόσφι πόνου.
εἰ δ' αὖρ σαι καὶ εἰ μέμονας καταβήσας σωρῶ,
ῥύσάσθω σὲ θεὸς κοίρανε χριστὲ πατήρ.
ἀρχιερῆες ὁμῶς καὶ ἀγῆνορες ἀνέρες ἄλλοι,
κορτομίους αὐτῶν λοιδοροῦσι λόγοις.
ᾧ δὲ ἔφαρ: πολλοὺς ἐξῥύσατο καὶ ἐνάσσει
ἀνέρας οἰχομένους δὲ ἐσάσσει βροτῶς.

μή

μή σε γιν' ὀξείης δάωσαι ὀδῶνσι Γῶσαι,
 ἀτρεκέως ἄγισ μή τέκῃ ἐγὶ θεῷ.
 εἰ οἷλ' ἐσὶ θεῷ μεγάλῃ παῖς ὅρ σε κάλεσας
 ῥυέο σε χρισέ χρισέ ἀλεξίμακε.
 αὐτίκα καὶ σάυε καταβήσσο, ὄφρα γλυέω,
 ὅμμασί λεύσω μιν σῆμα τέρασ τε μέγα.
 γιν' θεῷ αἰδῶ πάσας τῶν ἐλπίδ' ἔχουσας,
 σοὶ νῦν αὐτὸς ἀνὴρ σπένσει ἀλεξέμεναι.
 ἔκτρα γὰρ ἀνθρώπων μερόπων προπαρόιθερ' ἀπάντων
 μνηστῆρες μεγάλῃ εἰμι δεῖο τέκῃ.
 ἥδ' ἢ εἰς λησῶν νεκρὸν ἐμὴν ἤρεσθαι αὐτόν,
 σὺ χρισὸν σε θεῷ παῖδα κάλεσας, ἔφη.
 ὕψι μέδω γὰρ ἀναξ παγκοῖραν' ὀβριμοφρόν.
 εἰ σὺ ἔφες τέκνον καὶ ἀγίοιο θεῷ.
 τῇσι δ' γιν' ὀξείης δάωης διάσωζε, καὶ ἡμᾶς,
 τὸτον ἐπιπλήξας ἀλλ' ὅλ' ἄλιθός, ἔφη.
 οὐ γὰρ τὸν θεόν ὕψι μέδοντα γιν' φρεσὶ δειδῶς,
 γιν' τῇ αὐτῇ ἄνερ πᾶγκανέ' ἐστι κρίσις.
 ἰόρῃν ἡμετέρῃν τῶν λώβῃν ἥν' ἐργοῖς
 πύξαμεν, ἀλλ' ὅδ' ἀνὴρ μηδέτι πύξε κακόν.
 καὶ προσέφη χρισέ γλυκύθυμε μνήσασαι ἐμῶ,
 ἡμῇ γιν' οὐλύμπῳ παμφανόωντι ἔσθ.
 αὐτοὶ με ἀνθρώποις σὺν τοῖς μακάρεσσι σάωσον,
 λίσσομαι ὅπασον ἐμοὶ ὀλβία ζωέμεναι.
 καὶ χρισὸς κατέλεξε φίλ' ὅλ' ἄνερ ὅρκον ἐμῶσας,
 ὦ φίλε θνητὲ ἄνερ, θάλλω ἐγὼ σοὶ ἄμην.
 ἥτοι ἐγὼ καὶ σέο καὶ αὐτῆς μνήσομαι αἰοιδῆς
 πᾶσιν γιν' οὐλύμπῳ σὺν μακάρεσιν ἔσθ.
 C 5 ὁλοπίσω

ὅζοπίσω πᾶσαν γαῖαν συγρῶς σκόθῃ, ἔιλεν,
 ἢ φάθ' ευφηνῆς ὠλεσεν ἥελιθ',
 ἢ δ' ὁ σαρωθεὶς χρισὸς τῇ ἐν ἑνώτη ὥρῃ
 λέξε, καὶ ἀλγανοῖς μακρόν αἰσε λόγοις.
 ὦδε γὰρ εἶπε: πᾶτες θεὸς ὦ θεὸς ἐδλε' ἐμεῖο,
 τίπτε μὲ ὀξεῖης ἐμὸ δ' αὖ ἡσιλίπες:
 τίπτε ἐνὶ κρυφτοῖς δεινοῖς ἐμὲ ἔλλιπες ὅτον
 ἐδλε πᾶτον μεμαῶς ἐσο ἀλεξέμεναι.
 ὅττι τοῦ πετελέσο πρὶ πτεῦσαντα ἀπαιτα,
 ἡγάθηθ' θείης ἐν φρεσὶ χρισὸς ἰδῶν.
 ἔμπαλιν ἐκραγερ ἡδὲ καὶ ἄφρονι λαῷ ἔαπερ
 διήκω, γέτωρ καὶ λάθερ ἀγῶν ἀνίης.
 ἔτρεχε ἢ τὸδε ἔμπλεον ὀξεθ' ὅττι τάχιστα
 συμψῶν ἡνώπων ἄρεγε λαοσόν.
 ἀλλ' ὁ σαρωθεὶς χρισὸς γλυκύνθημ' ἰησῶς,
 τὸς γινώσκων μὴ ἐθέλεισκε πῖερ.
 καὶ ἀγῶνι πάλιν καὶ ὑσατίω φάτο μύθω:
 ἀνθρῶπ' πέλομαι ὁμειμιόρῳ ὅς ἐγώ.
 τλημαθέωτε καὶ εἰμι ἐγὼ δαλοστέ τάλαστέ,
 ἀλλ' ὥς μοι δοκεῖ νῦν τέπελεσο ὅλον.
 καὶ εἰσαῦθις ἔφη: ἡραθήσομαι ὦ πᾶτες ἐδλε,
 ἐς σέθεν ἡγάθεος πνεῦμα ἐμεῖο, χέρας.
 καὶ τὸν θυμὸν ἀποπνείων ταλαπείρειθ' αἶψα,
 αἶψ' ἀποψύξασκερ ῥίμβας ἀποπῆαμην.
 ἐς δυο ἢ λαίφῃ ἐμ' ἀγῶν χιζετο νῆα,
 καὶ σὺν τοῖς τέρασιν σασμὸς ὄρωρε μέγας.
 οὐρεα ἀντομάτωστέ καὶ ἡράα ὥγετο δ' ἑρ,
 ἡγέρεθι μορόπων σώματ' ἐπιχθονίων.
 ἀλλ'

ἀλλ' ἐκατόνταρχ' ἢ καὶ πολλοὶ ἄνδρες αὐτὰ
σῆματα ὀφθαλμοῖς εἰσορόοντες ἔφαρ.
ἀτρεκέως δ' ἄνῃς μεγάλα τέκ' ὄβριτος,
ἄνθρωπ' ὅπαντ' ὀνόσι δόλοιο ἔφμ.
ὄντες ἄρ' ὅν μεγάλῳ πάντες δείματε φόβωτε,
ὀυλῆμποιο φίλον σεμνολογῶσι θεόν.
αὐτοὶ ἰσάμενοι ἀπ' μακρόθεν εἰσι γυναικες,
αἱ σέρξαν ῥύσιω ἐκ φρενὸς ἄνδρα δέον.
μαγδαλὴν μαρὴν καὶ τῷ χριστῷ τεκῶσα,
καὶ μαρὴν ἀγνή σύγγον' αὐτοῖ ἐμή.
ἢ τότε ἀρχιερεῖς πιλάτου ποτὶ ἵκαν' ἄνδρα,
σὺν πολλοῖς χθονίοις πρεσβυτέροισι θεοτοῖς.
χῆρας ἀνίχοντες μεγάλ' εὐχετόωντο ἕκαστ',
ὡς τέμνοντο πόδες παιδὸς ἐπαρانیς.
καὶ δύο ὀψιμόρων φωτῶν τέμνοντο σιδήρων,
ὀξέσι μ' ἀξίης ἐγχεσιν ἢ ξιφέσι μ'.
ὥς μὴ ἐπὶ σαυροῦ πεπηγότα σώματα μείνῃ,
σαββάτῳ ἐν ἱερῷ ἡμαῖ ὄντι μέγα.
ἀρχὸς ἄνῃς πιλάτ' τάχ' ὑπέχετο ἢ κατένυσεν,
αὐτίκα αἰρέμενοι καὶ ἐπέτελλε λόγῳ.
δύω δ' αὖ μορόπῳ στρατὸς ἐγὼν ἵκανε σιδήρων,
ἢ πρῶτ' ἡ θωνίῳ φωτὸς ἔτεμνε πόδας.
ῥηοπίῳ ἄλλα μέροπ' λησάο ἑόντες,
δυντέρ' ὀξείῳ ἄορι κόψε πόδας.
ἰδῶσι δ' οὐ χαλκῷ πόδας ἠλοίσαν ἱναῖ,
ἀλλ' ἀκάχητος ἄνῃς αὐτίκα ἔλθε παρώρ.
ὀξεὶ καὶ ἀγίλῳ πλυστὴν νύξασκε μαχαίρῃ,
πρῶτα ἢ δὲ ἄλθερ χεῦμα καὶ αἷμα ἐπὶ.

καὶ

καὶ θροῦς ὅσας ὁπωπερ εἰς ἀτίνακτον ἔπεσσι,
μαρτυρίῳ θνητοῖς λέξερ ἐπιχθονίοισ.
ἦτοι δὴ δὲ νῦν καὶ τὰ δὲ πάντα ἐγίνετο ἀγνή.
ὅφρα πληρωθῇ ὧν διελοῖσι γραφή.

SEPVLTVR A
CHRISTI

ἔρχεται ὁ ζοπίσω ἀγνόστε καὶ ἐδολὸς Ἰωσήφ,
θνητὸς εἰμ' ἀγαθὸς καὶ πολὺ χυσοῦς ἀνής.
καὶ ὁ δὲ ἐβραῖων ἀέκητι Φιλήμοος ἔσκεν
χριστὸν ὁμιλητὴς καὶ ἀναλεξάμενος.
οὗτος ἰὼν πιλάτῳ ποτὶ ὄρχαμον λίσσετο, εἰπὼν,
ἐνθεὸν ἐδολὸς ἐμοὶ δὲ νεκρὸν, ἄρχε ἄνερ.
ὄρχαμος ὡς φάτο, ζωέμεναι θροῦν εἰσέτ' οἶω,
καὶ τὰ χά' ἀνθρωπομ κεντυρίωνα καλῶ.
ἐρχόμενον τῶτον θροῦσιν εἰρετο ἀνδρῶν,
εἰ τι ζήσκειν χριστὸς ἀλεξίκαμος.
γνοῦς τὰ δὲ Ἰησοῦς ὅτι ἄπνοος εἶν, ὅπασσεμ
ἀνέρι ἐμὲν παμβασιλῆα νεκρὸν.
καὶ τὰ χά' ἡγόρασεμ τῷ καλῶν σινδὸνα τῇ δὲ
καὶ νεκρὸν ἀλφειῶν ἀμφεκάλυψε θροῦν.
δαμῶσιν πᾶντες σὺν εὐπλοκάμοισι γυναιξιν,
καὶ σὺν σῆθεσιν συγνὸν ἔχουσιν ἄχθος.
ὧν κήρυ σκάφαν τύμβον νεὸν ἐκτέλεσάρτε,
καὶ ὧν τὸν δὲ νεκρὸν δῆκαμ ὑπωρόχιον.
ἔξοχα

ἔρχομαι τῶν ἄλλων φιλοδόκῳ ἔισι γυναικί,
δεκόμενοι χριστὸς νεκρὸς ἕκαστο ὅπως.
εὐδοῦστε μύρον ἢ φάρμακ' ἀκήματ' ἐλῶσαι,
ἀγνεία ἀπείδυσιν χριέμεν ὑἱα θεῶ.
ἀλλὰ οὐ ἡμᾶς ὁρίσῃ παύσαντο πόνοιο,
δι' αὐτὸ καὶ κέλεται ἀγνή ἐφημοσάν.
εἴτα ὑπέρθυμοι βροτοὶ ἡγείροντο μάλ' ὦκα,
καὶ ἄφρων πᾶσιν σὺν λογίοισι λεώς.
καὶ βαλυσάμενοι πλάττον καλέεσκον ἔπεσσιν,
πρὸς μιν ἡγ' μύθοις μαλιχίοισιν ἔφαρ.
μνησθῆμεν μοροπῶν πολὺ φίλτατε ὄρχαμε θυτῶς
νεκρὸν ὁμιλητῆς ἀνδράσιν ἐπέμεναι.
αὐτὸς ἐκ νεκρῶν ἀναβήσομαι ἐς πόλον ἄστρον,
ἐς τρία ἡματ' ἐὼν ὅλβιος ἡδὲ σόος.
ὦκα φυλασσέμεναι τύμβον δόλοισιν ἄνωχθι,
ὄφρα μὴ ἐχθροὶ παῖδες ἐρχόμενοι.
ἡγ' ἐκ νεκρῶν μεγάλ' ἱέμενοι κλέψωσιν ἐκείνων,
πάντες εἰπόντες γηγνέεσσι βροτοῖς·
ἄπνοος ἐκ νεκρῶν ἡγέρθη καὶ πολὺ χείρων,
τοὺς πρώτους εἰν ἔχοντας ἅμμι δόλῳ.
αὐτίκα δυσμηνέσιν φάτο ἀρχιερεῦσιν ὁ ἀρχιερεὺς,
οὐκ ἐθέλω ὑμῶς τυύξατε ἀρχιερεῖς.
ἀνθρώποις κάλλιστα φυλάξατε ὑμετέροισιν
δόλοισιν χθονίοις ἀνδράσι μῆμα βροτοῖς.
ὦκα μάλ' ἐρχόμενοι μέροτες κακοεργοὶ ἔόντες,
τὸν τύμβον μεγάλῳ ἡσφαλίσαντο λίθῳ.

RESV Ra

RESURRECTIO CHRISTI

καὶ ἔτι ἐκβέβαερ το σαββάτῳ ἰσθὼρ ἡμᾶς,
 ἦλθον δηλύτῳραι τῶς τάφοις ἐμπλόκαμοι.
 ὠνήσαντο μύθον πάρεΘ· ἐνώθεστε καλὸρτε,
 ἐπλόμισιναι χρισὸν χριέμιν ἄρτι νέκυρ.
 ἡνὶδε οὐρανὸθεν κατεβαίνειτο ἄγγελΘ, ὅσγε
 τύμβω φνέβλεψεν καὶ τὰχ' ἀνῶγε δύραρ.
 τοὺς φύλακας τὰδε δορκομύνης ἄχος ἀνὸρ ἴκανε,
 καὶ κρυπτός δ' ἔμΘ καὶ φόβΘ ἀργάλεΘ.
 ὠκυμόρων ἀνέρωρ λαὸς καὶ θηλυτράωρ,
 ἐμπλοκάμων ὅπως ἤρξατο εἰπέμηναι·
 τίς λίθορ θ' ἄνέρωρ ἀπὸ μνήματΘ ἄμμι κυλίνδθ,
 εἶπατε ἀνθρώποις ἔρομύνοισι λόγωρ.
 καὶ εἰσελθῶσαι τάφοις ὅκα ἐδῶσαντο γλύνκισορ,
 ὄντα ἀλεξίκακοι τὸν νέκυρ ἐνέμηναι.
 ἀλλὰ σοὶνὺ λυκὶνὺ θεμύνης δύο φῶτας ἐφεύρορ,
 οἶγε καὶ αὐτὴν ἔφαρ πῶν φρένα ἀχυνμύνης.
 τί ζητῶτε ἐνὶ θχονίοις νεκρῶσι βροτοῖσιν,
 τὸν ζῶντα χρισὸν παμβασιλῆα φίλορ.
 ἴφθιμΘ δωατὸς γαλιλαῖΘ χρισὸς ἰησοῦς
 ἐνθάδε μὴ πέλετ' ἴθι ἀνέστη ἀνής.
 εἶζω ἐγὼ φρεσὶν μνησθε καὶ ὑμετέρησιν
 ὑμμιν θηλυτένης ὅρκατέλεξε, λόγθ·
 χεῖρσ' ὑπὸ δυσμηνέωρ καὶ θνητῶ παῖδα δαμνῶσαι
 καὶ σαυροφθῶναι χεῖρσ' ὑπὲρ δυσμηνέωρ.

ἀλλ'

ἀλλ' ἐγὼ ἐκ νεκρῶν ἀναβήσομαι εἰς πόλιν ἄσφωρ,
καὶ αὖ ἀνθρώπους ὑμῶν ἴδωμαι ἐγὼ.
καρπαλίμως τὸς μῦθους ἐν φρεσὶ λαβῶσαι,
γινώσκοντα θνητοὺς γηγενέας ἔφαρ.
ταῦτα ἀκυσάμεν ὁ σίμων δ' ἐξέστυο οἶκον,
ἢ ἢ ἐκ τάχα πρὸς τὴν βορρῇ ἀποπτάμεν ὁ.
καὶ ποτὶ τὸν δ' ἄλλ' ὁ εἴη, ἀλλὰ δὲ αὐτὸς ἐφεῦρον,
πέπλατε πρὸς κεφαλῆς, καὶ μόνον σὺ δ' ἄρ' ἔστιν.
μαγδαλὴν ἀγαθὴν εἰλεῖσά τε κηδομένην
ἴσατο, τὸν νεκρὸν καὶ παρέκυψε τάχον.
ἦ δὲ καὶ ἐξουμένης ἐν λευκοῖς φῶτας ὅπως περ,
οἱ τάχα τῇ κείνῃ ἦ δ' εἴ φασι λόγῳ.
μήτερ μαγδαλὴν τί δέ σε φρένας ἔκετο πένθος.
τί κλαῖες μεγάλως μήτηρ ὁδυρομένη.
φησὶν ἄφας, θεοτοὶ ἐχθροὶ χριστὸν κοίραν ἦσαν,
καὶ οὐκ οἶδ' αὖ ἐγὼ ὅππῃ ἔτεσ κορ ἐμοί.
καρπαλίμως ἔπεα πτερόεντα λεγῶσα ἄνακτα,
κοίραν ἴσάμενον χριστὸν ὅπως περ θεόν.
ἀλλ' οὐ μὴ ἐγὼ ὅτι χριστὸς εἴην γλυκύθυμος,
καὶ χριστὸς ποτὶ πᾶσι ἦ δ' ἔα φησὶ λόγῳ.
τίπτε γυναικεὶ σενάχες, τί κλαῖες, καὶ τίνα ζητεῖς;
αἴψα γυνὴ κινύει, ὦ φίλε ἄνερ, ἔφη.
εἰ σὺ νεκρὸν ζοφόντος ἐκδύσας ἐκ τοδὶ τῶν μεσῶν,
κητοργὸν νοέων ἀνέξα ἐλπομένη.
ἐννεπε εἰρομένη μοι πρὸς μετέθικας ἐκείνων,
ἐνθερμαίνω ἐγὼ ἐννεπε εἰρομένη.
κείνη δ' ὁ χριστὸς παγκόσμιον ἔειπε ὦ ἀγνή,
μαγδαλὴν ἐδὴλὴ μήτερ ὑπεροφίη.
καὶ μή

καὶ μὴ ἀμφοτέρωθεν ἔπεα πρῶτόν τε προσκῦδα·
 λυβωτὰ δυνεῶν ἐοιδέ ἐπιχθονίωρ.
 ὦ παιδὺν τὰ κλυτὰ χθονίωρ πολὺ φίλτατε πάντων,
 ὅν φρεσιν ἀτρεκέως μοι μέγα χάριμα τέκεε,
 καὶ δι' αὐτοῖσιν ἔλεξερ, ἐμεῦ μὴ ἄπ' ἔο, ἀγνόρ
 ἦν γὰρ μή πο' πρὸς γυνεῖρά ἐμὸν.
 ἀλλὰ κασιγνήτοισιν ἐμοῖς ἀγορεύε μαθητῆς
 ἔρχεο, καὶ πάσιρ βάξε ὑπασφορίαις.

ἔμι γὰρ ἐν γαίῃ ποτ' ἐμὸν γυνεῖρα φίλισον,
 ὅς τε καὶ ὕβριπατῆς ἡ θεὸς ὑμέτερον.
 καὶ αὖθι γότραι εἰσελθῶσαι τάφορ αὖθι,
 λεύσσω ἀλφειῶν ἀνέρα παῖδά νεορ.
 καὶ

καὶ σὺν ἄλλοις ἡτοιμασμένοι ἐκείνοι
μὴ ἐτι λέξαι ἐπὶ μὴ δ' ἐδάυναντο ἔρῃ.
ἀλλ' αὐτὰρ ὁ νέε' ἄνδρες γλυκορροῖσι προσήνδον,
ἐκ φρενὸς ἡμετέρης βάλλετε πάντα φόβον,
μὴ θαμβῆτε μετὰ φρεσὶν ἡμετέρῃσι γυναιῖνες,
τὸν γὰρ βδελύσθε χρισὸν ἄνακτα φίλον.
ἴφθιμον ζητῆτε σαρωνθέντα Ἰησοῦν,
ῥυταυθοῖ μὴ ἔφυ κενὸν ἀνέστη ἄταρ.
φίλτατε οὖν πᾶσαι ταχέως ἔρχεσθε, ἡγὼ αὐτόν
ἐλέψατε τὸν ἡῶρον, χριστὸς ἔκαστο ὅπως,
ἡγὼ ἴτε καρπαλίμως τε ἡγὼ εἵπαδ' ὑπὸ σοφίοισιν
ἀνδράσι ἐκ νεκρῶν ὅτι ἀνέστη ἄναξ.
ὅς προάγει ὑμᾶς εἰς ἔντυγον γαλιλαίῳ,
βλέψετε αὐτὸν ἐκθ' ὥς κατέλεξε πάρος.
αἶδε ἀκροάμενοι τόδ' ἀπὸ μνημείου ἔφυγον,
σὺν φόβῳ ἀργαλέῳ χάσμασι καὶ μεγάλοις.
ἡγὼ τὰδ' ὁμιλήσας κατέλεξα ὑπὸ σοφίοισιν
ἀνδράσι καὶ ἄλλοις ὠκυμόροις βροτοῖς.
αὐτῆς ἐν ᾗ ἡμερ χριστὸς φίλος ἀνὰ βολήσας,
ἡγὼ ἀγαθίζομεν τοῖον ἐνίπαιε λόγον·
ὅς ἄρα ὑμετέρῃς τὰς βάλλετε τάρβευα θυμῷ,
ἐκ φρενὸς ὑμετέρης βάλλετε πάντα φόβον.
ἀλλ' ἴτε καρπαλίμως τε καὶ εἵπαδ' ὁμνηγρέεσσι
πᾶσι κασιγνήτοις γηλυέεσσι βροτοῖς,
ὅφρα ἀπέλθωσιν γαλιλαίῳ ἐς γονέεσσας,
αὐτοῖσι ἐλέψασιν παμβασιλῆα ἐμέ.
ἡλυτέρας ταχέεσσιν πόσ' ἤϊσαν ἀχνύμεναι κῆρ,
ἡγὼ τὰδ' ἀγαπήσας ὅς τε τέλεσσας ἔπην.
D. ἐρχόμενοι

ἐρχόμενοι φύλακες θροῶν ἄγλαον ἔπιολίεθρον,
 γινόμενα χθονίοις ἀρχιφρεῦσιν ἔφαν.
 οἱ σὺν πρεσβυτέροις ἠγείροντο σκολίοισιν
 ἀνδρασι καὶ δῶκαν χρυσὸν εὐτρόχαλον.
 ὄφρα ἐπιχθονίοις θνητοῖς λέξωσιν ὅτ' αὐτὸν
 κλέψαν ὁμιλεῖται οὐκ ἐπ' ὑπερόθιοι.
 οἱ δ' ὅλοι μέμασαν τὰ δ' ἐγλαὰ δέχθαι ἄποινας,
 πάντατ' ἐφετμάων δ' ἔτελεσαν ἔπη.

τέλθ.

CAPITA DOCTRINAE,
 PETENDA EX HISTORIA
 PASSIONIS CHRISTI.

I.

Αἰὸν ἄρχθ' καὶ πένθ' λυτρωάσ παθόνθ'
 χρῖς πῶ διδ' αὐτὸν καλλέα ἄμμι πόρε.
 τὰ πρῶτ' ἀμπλακίῳ δηλοῖ, καὶ ἁμαρτάδα, λομὸν
 καὶ πῶν τυχαῶν πῆμα μέγιστον ἔμην.
 ὦ φίλε δ' αὖ παῦσον βροτ' ἁμαρτέμην ἐν φρεσὶ σῇ
 καὶ κακὰ ἐν θυμῷ βυασοδ' οὐκ ἐμμέναι. (στρ.)
 ἀλλὰ ἐν ἡγαθέοιο φόβῳ ζώεσκε θεοῖο,
 ἔασο μνησ' ἰθ' θ', καὶ ἀναλεξάμενθ'.
 ἐκτέλεσον φετμάς θ' ἀθέας μεγάλοισι πόνοισιν,
 οὐδ' ἀπάτησι κακῇς ἔαυτο διαβόλε.
 ἀμπλακίαν

ἀμπλακίαις γὰρ ἐπὶ θνητῶν ὑπεμένειν ἀπὸ κῆρα,
καὶ βίωτον γύσκει ὥλεσε χρισὸς ἐκώρ.
τὰς δ' αἰῶνας ἐπατέρη καὶ ἄλγεια, ὥς ὁ ἄσασαι
ἀνθρώπων μορόπων δὲ αἰδέα γῆθ.
φαίνεται ἐκ τούτων πάντων, ὅδ' ἀμαρτὰς ἀμισθῆ,
καὶ μεγάλα φρονεῖ ἀμπλακίῃσι νέος.

II.

ἄτρεκέως μηδὲν πέλει ἱερὸν ἄλλο σὺ εὐρεῖ
οὐλύμπω, ἀπὴν σὺ χθονί, οὐδὲ ἀλί.
ὅ, πικρὴ ἰλάσκει μῦθον πατρὸς ὑψιμέδοντος,
καὶ λῦσιρ ἀμπλακίῳ ἀνδράσιρ ἄμμι λέγει:
ἀλλ' ἢ ἐπ' αἰῶνις πάντα κρυεῖ ἄλγεια χρισθ,
ὅσ' ἐπαθερ μορόπων εἴνεκα γηγενέων.

III.

νῦν κέλευα βροτοί, ὅφρα ταλάφρονες ἀνδρεῖς ἔωσιρ,
ἄλγεσιρ σὺ κρυόροις ἄλγεια χρισε παθῶν.
δενάτε καὶ συμπαῖνδ' ὁρμήματά τε, σοναχάσε,
δύμῳ πάχωσιρ καὶ φρέσ' ἀνεξικάνης,
οὐ μὴ δ' υἱομένεσιρ χαλεπῶ ἐπιθῶσιρ ἀμοιβήν,
καὶ μορόπεσι κακοῖς μὴ κοτέωσι βροτοῖς,
μηδὲ ὀπάζωσιρ καὶ ὑπὲρ κακῶ ἀνδράσιρ ἐχθροῖς,
δῶσιρ ὑπὲρ φαύλων πᾶσι κακοῖσι καλόν.
ταύτη τὸρ πόμμενοι διδάχῃ μάλα χαίρειδ' ἐπεδῶ,
αἰδὶς ζαθέω παμδὶ παθόν' ἡ θεῶ.

D 2 ἄμμορον

ἄμμορον ἀμπλακίῳ σκοπιάζετε χρυσὸν ἰησῶν,
 ἡγὼ κακίης καθαρὸν παμβασιλῆα φίλον.
 βλέφατε σωφροσύνῳ ἀντ' ἡγὼ μετρίότητα,
 ἥθεσι σὺν πᾶσι βλέφατε πάντα εἶον.
 οἶον ἔφν τλήμων ὦν τοῖς δανοῖςτε κακοῖςτε,
 καὶ ὦν πάντεσσιν πένθεσι ἢ ὁδῶν.
 οὕτω καὶ ὑμεῖς μετριάζετε, ὦ βροτοὶ ἄνδρες,
 καὶ εἰρ' ἄλγεσιν τλήμονέες ὄσι κακοῖς.
 πάχεδ' ἅπαντ' ἔλκη χθονὶ ὦν τετληότι θυμῷ,
 καὶ γόον, ἢ δ' ὁδῶας ὦν φρεσὶ πάχετ' ἄχθ.
 ὦν φρεσὶν εὐσεβέεσθε ἢ ἄμμοροι ἀμπλακιάων
 ὄντες ἐπ' ἀνίον σεμνολογεῖτε δειόν.
 μὴ μισέθ' ἀγίους μέροπάστε ἡγὼ οὐδὲ κοτῆτε
 ὑμετέροισι ἐχθοῖς δυσμάνεσι βροτοῖς.
 καλὰ καλοῖς νικάθ', ὑβρίζοντας σὺν ἅπαντας
 πέξαθ' ὑπ' ἀφίς ὑμῖν φιλοφροσύνῃ.
 οὕτως μὴ ἄλλως ἱλάσκητε ὑψιμέδοντ'
 λῶβω, καὶ μῶνι πατρός ἐπ' ἀνίον.

IIII.

ἄμμορον ἐπιχθονίους ἔργον προδίταο διδάσκει,
 ἀμπλακίῳ ἄλλω καὶ κακότητι φυγεῖν.
 ὦν φρεσὶν ὑμετέρης διδρυκῆ αἰσὺλα ῥέξεν,
 φθυγέμηναι κέλεται πλὴν φιλοχρημοσύνῃ.
 τοὺς μέροπας φαύλους ἄνδρας δεδ' ἐοδ' ἀνώγει,
 ἡγὼ ἄλλος πάντας διαβόλοιο ἔται.
 πάντας

πάντας ἀμαρτωλοὺς κέλεται ἢ φῶτας ἀλιτῆρας
 ἐξ νόου ἔρχεσθαι, καὶ ἀνανηφέμενοι.
 ὡκύμορε βροτὲ ὀλιγατέ ὡμὴ μεγάλιοι δεῖτο,
 ἐκτέλεσον ζαθέα πατρός ἐφημοσύνην.
 μὴ καθάπερ προδότης ὅδε ἐσὶ ὀλιάρυτος, οὐδὲ
 ζηλήμων ἀνὴρ οὐδὲ ἀλαζονικός.
 μὴ ὀλιότιμος, ἐὼν συ πρὶ φρένας ἔμηναι ἄλλω
 πεῦδε, μὴ ἀνθρώπους βλάβον ἐπιχθονίους.
 χέτλια μὴ τέλεσον, μὴ ῥέξον ἁτάδαλα, ἀλλὰ
 σὺ δασον σεβέσθω παμμεδέοντα θεόν.
 εἰς τὸ πᾶσιμα πεσὼν πρὶν ὅρσει καρπαλίμοισιν,
 ἔρχο εἰς θυμὸν βελτίω δασύμῳ.
 παῦσον ἀμαρτέμενοι καὶ θυσοδομυέμεν αἰχρά,
 πάντε ἀλατέμενοι, πάντε μεγαφρονέειν.
 ὄφρα μὴ ὥς προδότης βροτὸς εἰρ αἶδα δόμοισιν
 μοχθήσῃς δειλὸς καὶ τάλαις αὔθι ἐὼν.

V.

ἀτρεκέως πελόμεθα ἐοικόπεσ ἀνέρες ἄμμεν,
 πάντες ὁμιλητῆς γηγυρέας βροτοίς.
 ὅττε γὰρ ἔσμεν ἄνθρωποι ὅξεων ὀδυνάων,
 καὶ ἄλλων δεινῶν ὅλβια βωόμενοι.
 κάρτει καὶ τῇ ἀλκί πεποιθότες εὐπραγίητε,
 ἐν φρεσὶν ἡμετέρῃς ῥέζομεν ἀμπλακίαις.
 ἔσμεν θυσεβέες κακοπραγμονέες ἐσμὲν ἐν ἔργοις
 πάντεσι, καὶ μύθοις καυασοί ἐσμὲν ὅλως.

D 3

CAPL.

CAPITA CONSOLATI-
onis, petenda ex Historia passionis & mor-
tis Domini & Servatoris nostri
Iesu Christi.

I.

Ἐοδλός ὑπὲρ μρόπων ἡμῶν θάνε χριστός ἀλιτῶρ,
ἢ τάλανας θνικτους ὄξεσάσσε θροτός.
παγγενέταο θεός πατρός πέλει ἁμνός ἐχεφρων,
ὅς φορέει κόσμῳ πᾶσαρ ἀτασθαλίαν.
ὁδ' ἔω ἡγαθέω καθάρηετ' αἱμαὶ πάντας,
φῶταε ἀμαρτωλοῦς ἁμμαε ἐπιχθονίε.
ὦ φίλε δαῦ θνικτε θροτέ πρόσφρονα θυμὸν ἔχεσσε,
ἢ πῶ ψυχῶν μῦθον ἐσπε νόε.
λυτρωτάο κακοῖς πᾶμύθεο ἄλγεσιν ἡτορ,
πεῖθεο καὶ αἰεὶ ἀγνεία πίσιν ἔχε.
καὶ φρόνει, ὅτ' ὁδῶας καὶ πῶν ὑπεμείνατο κῆρα
ὄφρα σέ θύσκη ὄντα ὑπερόψιοι.
σαυρωθεῖσθε ἐορ βίον ὥλεσεν, ὥσε ἀῶσαι
ανθρώπων πάντων ὅς αἰδάο ἡνῶ.

II.

λυτρωτῆς μρόπων σου αἰχίετ' ἀχνύμεν ὁ κῆρ,
οὐρανῶ ἢ μακρῶ ὄλβι ὄφρα ἔης.
κῆρ ὁ ἐθάμνημερ γοῶντε ὁδυρόμυλός τε,
ὄφρα ζῶεσθης ἐν ἀγαθοφροσύνῃ.
ἰδοῖ

ἰδρὸς τὰς χεῖρας ῥύσῃς φίλον ἁμαρτίαν,
ὄφρα ἄντ' ὀδυρῶν ἡγῇ μελεδώνος ἔη.
ἄνθρωπε βροτὲ ἄν μορόπων πολὺ φίλτατε πάντων,
θεασίσῃ μεγάλως τέρπεο γηθοσύνῃ.
τίω μεγάλῳ αἰεὶ χάριν ἔχε λόγῳ τε καὶ ἔργῳ,
κοιρανῶ αἰδῶ παμμεδέοντι θεῷ·
ὅττι σε μνηστῆρας διὰ νιέου δ' ἐσάσῃς,
καὶ σοὶ ἐπ' ἐρανίσ' ἐλπίδα τεύξει βίη.

I I I.

Σωτήρ ὁ χριστὸς θυμῷ πετλοῖσι πάχῃ
ἄλγεα, καὶ ἀγίης ἡν φρεσὶν ἀνὸρ ἄχου.
καὶ μὴ κρῖναι καθάπερ κακὸν ἀνέρας ἄλλων,
ἀλλὰ ὅμως ἐχθροῖς μηδ' ἐνα μῦθον ἔφη.
μηδ' ἐν ἔλεξε λόγον χθονίοις μορόπῃσι βροτοῖσιν.
ἀνδράσιν ὠκυμόροις δυσμυθέοισιν ἔοις.
ἀλλὰ ἀλεξήτης τάδε ἄλγεα πάχῃ ἅπαντα,
ἄρκετον ὄφρ' ὁλοῦ μλύτρον ἢ ἀμπλακιδῶν.
ὄφρα καὶ δ' ἐλθέτω ἀνὸρ ἀδίκῃσι σάωσῃ,
αὐτοὶ ἐπ' ἐρανίσ' καὶ μετέχωσι βίη.
ὦ βροτὲ οὐδ' πάντων ἄλλων πολὺ φίλτατ' ἀλιτρεῖ
χαῖρε, καὶ ἡγαθέω ἡν φρεσὶ πίσις ἔχε.
ἔννεκα τὸ κόσμος ἀρμύριστον ἀμπλακιδῶν,
ὅττι χριστὸς ἔδωκε ἀνέρας δυνάμει ἐμν.
ὅττι χάριν σέσθῃς πάθειν ἄλγεα τε σοναχάσῃς,
ὄφρα ἡν δούλην παρὰ σὺν μακάρεσσιν ἔη.

*Precatio & Gratiarum Actio ad Filium
 Dei Dominum nostrum Iesum Christum,
 pro doloribus, quos mortalium gra-
 tia est expertus & pas-
 sus.*

ὦ φίλε, σὲ κλείω ἐγὼ ἐσθλέτε υἱὲ θεοῦ,
 εἰκὼν τοῦ πατρὸς, καὶ λόγε αἰδίδις.
 οἶδα τεῖν χάρις, ὅτι ἐμὲ σέργαστε φιλοῦστε,
 καλῶς καὶ με ἔχασ ἥύτε παῖδα σέθεν.
 εἵνεκ' ἐμοῦ πλακίης οὐδ' ὤαστε καὶ ἄλγεα πάχας,
 δὴ μάλα ἀργαλέω οἴχεαι οἷται ἐκώρ.
 πένθει καὶ ἄχει κρυοῦ βεβοληκύνε ἡτορ
 ἀνδραῶν μιχθεῖς νυκὶ λόχοισι θάνας.
 καὶ τάδε πάντ' ἐμόγησε καὶ ἄλγεα, ὅφρα ζωῆς
 ἀνέρα ἀλφειῶν ὄντα ἀλιζοῦ ἐμέ.
 ὅλβι' ὅφρα ἔω ἐν ἀγαυίῳ οὐρανῷ, ἔξω
 καὶ πῶ γηθοσύνῳ καὶ βιότιο σέφῳ.
 εὐχομαι ὦ χρίστ' ἀγνὲ ἀνερ τεῖν εὐχομαι ἀγνὲ
 χρίστ' φιλόσογον βρέξω ἐμῷ νόμῳ.
 ἡγάθεον δὲ ἐμοὶ πνεῦμα γλυκύθυμε ἑσώρ
 καὶ δῶτορ δώρων ἱλαθι χρίστ' ἐμοί.
 ἔασο ἀλεξιμῆλαι με μαῶς ἐμοί, ὅφρα τοκῆα
 σεμνολογήσω ἐμὸν παμμεδέοντα θεόν.
 ἐκτέλεσον μὴ ὅπως ἐν σῆθεσιρ' αἰσυλα βρέξω,
 γείτονα οὐδ' ἀπατῆς ἐλάττω ὑπὸ ὀρίῳ.

μ.η.

μη ἀνακαυνίσω σέθεν ἄλγεα ἀμπλακίησιν,
ἢ ὀλέσω σέοθεν πῶς χάριμ ἠγαθέην.
ἐν φρεσὶ μεῦ τεύξοι πίσι νημερτέα εἶναι,
καὶ ἄγίῳ διέπτε πνεύματι θυμὸν ἐμόν.
μη ἴν' ἔω ἔτ' ἐν ἀλγαινῶ φόβῳ, εἵνεκα πατρός
μήνιδ' αἰδὶς παργενέταο δεῖ.
ἢ μέλαν' ὀδυνάτω, αἰίδαοτε ἢ χάριμ, ἢ
ἀσβέσθ' οὕσης ἀερ' ἀεθλοσώκης.
ὅτ' ἐδ' ἐμοὶ θυμὸν καὶ πῶς φρένα τλήμον' ὄρεξοι,
παχέμεναι ἀπὴν ἐν χθονὶ ἀνὸρ' ἄχ'·
ἀλλ' ἐν πατρίδι τῷ μακρῷ οὐλύμπῳ εὐνῆ,
ὀλβια ζώμεναι δὲ φίλε χρίσε' ἐμοί.
Ἀμήν.

*Alia precatio ad Filium Dei, Dominum
et Servatorem nostrum Ie-
sum Christum.*

Σωτὴρ χρίσε' ἡλύθ', πέλεαῦτε ἢ ὅχλοι ῥύσκες,
ἀνδράσι θαλάοις ἅμμι χαρίζομεν·
ἐλήμην· ἐκ πάγλης, δεδ' αἰγυλίου, οὐτάμηνός τε,
καὶ μέγα πένθ'· ἔχωρ ἐν φρεσὶ πολλὰ πάθεις.
καὶ τέθνηκας ἐμῷ, ἵνα παύσῃς πατέρ' ὄργης,
εἵνεχ' ἡμαρτίων ὄντα χολωσάμενον.
σῆς ἢ ἢ ἢ ὀξεῖης ὀδυνῆς ἢ ἄλγεσ' ἀλιτῶν
σώσῃς μορόπων δὲ αἰδαο' ἡλύθ'.
γενέμαί σε ἐγὼ, ἢ σεῦ φίλα γένναδ' ἱκάνω,
ἀνδρὶ μοι ὠκυμόρῳ περὶ σὸν ἀμυνέμεναι.
D e d

δὸς μὴ ὅπως θήξουσιν ἔλως, καὶ κῆρυμα γλώσσαι,
ἀλλὰ χαρὰν κρυεροῖς ἡμ' ἐκείς, ἄλγος ἔχω.

Ἐς ἄλγος χρεῖς γραφέντα πρὸς ἄνδρας τοῖς ἐν τοῖς
λόγοις εὐδοκίμουντας, μαρτῖνον ταβόρ καὶ γεωργίου
ἐλμερικὸν ὁμολογούντας ἀποθανόντων τὰ τῶν λαῶν
γὰρ σοίχεα, πασιρ τῆς σχολῆς χυσορέως
παίδωντας αὐτὸ, προσφιλισάτης.

Μοῦσα λίγα ἐμὴ σε αἰεῖσεται ὑψιμέδοντα
ἀνέρα, ἡγήρα νόσων, πολὺ φίλτατε πάντων
ὦ χρίδι, ὅτ' ἔλκ' ἔπαθες χάριν ἵμεκα λαῶν
καὶ τ' ἐδαμάσσαι πάντας φαύλους, δυσμενέας τε
ῥυθρόπας μέροπας λείσιν ἐοικότες ἄνδρας,
καὶ ἐξῆλ' αὖ λαὸν οἰκιστάων ἄνδρων,
πρὸς οὐλίαν πολέσιν, καὶ ἀγλαὰ δῶκες ἅποινα,
ἄμμι τέκεις θυκτοῖς ζωῶν, εὐδαιμονίω τε.
ἦτοι γὰρ μάλα πόλιν ἔπαθες, καὶ πόλιν ἐμόγησας,
καρτερόχης πέλειά τε, καὶ ἐσσι πολισσόθ' ἀνῆς,
γαῖης κινητή τε καὶ ἀτρυγέτοιο βαλάσσης,
ἐσσί τε καὶ ἐχθρῶν δεικτής, σωτήρ τε καὶ ἐσσι
λαοφίρ ἐμπαπῶς μάλα τέθνηκάς τε πάθεις τε
ἄλγος, ἐνέχ' ἀμαρτωλῶν, ἀνέρω τε κακίσων.
κἔνθ' ἔφες φέρεας ὅς ἐπὶ ἔχονι πάντ' ὅπόσ' ὅτι
ἢ μὲν ὅσα χθονα διαρ' ὑπέρχεται, καὶ ὅσα πόντον
καὶ ὅσα πωτῶν τε, τὰ δὲ φέρες ἢ ἐκ σέθεν ὄλβος.
ἦτοι σὺ ἔχεται δ' ὄναι βίον, καὶ ἀφελῶς
ἄμμι ἐπιχθονίοις θυκτοῖς μερόπασσι βροτοῖσιν
κλείω δαῖσέ ἐγὼ μεγάλως κῦδίσε μέγιστε
χρεῖς

χρῖς δ' εὐάνθρωπε θνητῶν λυτρωτὰ βροτῶν τε
ῥύσατε, καὶ ὦ σῶτερ ἐμῇ ἰλαμαί σε αἰοῖδ' ἦ.
νίκης εὐπολέμοιο πατέρ, σωαρωγέ θέμις Θ',
τοῖς ἀδ' ἰκοῖσι τύραννε, δικαιοτάτῳ ἀγε θνητῶν.
ἄμμιν ὅπαζε μέγα δ' ἐν Θ', ὥσθε δικαίμεθα πιεῖν ἅ
σεύεσθ' κακὰ πάντα ἀπ' ἡμετέροιο κακῆντο.
ἴληδ' ἄμμιν ἁμαρτωλοῖτε καὶ ἄμμιν ἄρκηε,
φέρθε βροτὺς ἄμμες τῷ ἀμείροτῳ εἰδασί φέρθε,
σῶν ἀλγῶν μινυσι κόμην Θ', καὶ τῷ ὁδυνάωρ,
τῷ ἡμῶν ἀλέγριζέτε καὶ ἐμπάζεο, ἄμμες
καὶ ἐλεύρετε καὶ ἡμετέρας νόσοισι πόνοισι τε
ἀργαλέας ἡέο ὀξείας ὁδύνῃσι,
σοῖσιν καὶ ἄλγεσ' ἀκείμοις γλυκυνεῖλιχε χρῖς
χρῖσέτε, καὶ κλυτὴ ἄνερ καὶ πάντεσσι δίδωθι,
μήποτε λησώμεσθ' εὐοργεσίης ἐροέσας,
καὶ δῶρων ἄλλων ὅσα ἄλγεσι σοῖσιν ἔρεξας.
ἔρχεο ἄμμι παρῶν γλυκυνεῖλιχε, ἄμμες ὄνησον
ὄφρα σέθεν πατέρ' ἀνδρῶντες κλείσωμεν ἔπεισιν
πρὸς φρα παρὰ ξωμεν, καὶ χρῆσιμα ποιήσωμεν.
πᾶσι κασιγνήτοισι χαμαι γυνέσιν βροτῶσιν
ἀνδράσιν ὠκυμόροισι, ἐπεὶ οὐ βιοτάλλμι Θ' ἀνὴρ
γίγνηται, ὅστις ἐπὶ χθονὶ ἀνέρα ἴκαδ' ἐταῖρον.
καὶ ὅτις αἰδῶ δ' ἐφ' ἀγνῶ πατρὶ ἐρῆε,
ὅσθε κακοῖσι κοτεσσάμεν Θ' φθονέετε, καὶ ἄλλος
ἀνθρώπων ἐφορᾷ, καὶ τίηται ὅστις ἀμάρτη.
πρὸς θεόφιν, λιτόμεν δ' σε, ὦ γλυκυνεῖλιχε χρῖς,
ἔοδλε ἄνερτε, καὶ ἡμετέρῳ κεχαρισμένε θυμῷ,
καὶ μάκαρ ἐν μύθεσσι πορ' ἔχωρ, πόρε ἄμμι βροτῶσιν,
ὁλβία

ὅλβια ζωέμεναι, ἢ ἀγλαὰ δέχα ἄποινα.
ἢ σὺν τοῖς μακάρεσιν ἐν οὐρανοῦ ἐμμεναι αἰὲρ,
ἢ μετέρησ' ἀνδρῶν ἐπακρόσασθαι αἰεὶ θέλοντα
ἢ καὶ μάλα τερομύθε, ἢ ἐνὶ φρεσὶ πένθος ἔχοντα,
ἢ ὁδυνῶν ἐλθε, ἢ ἡματα πάντα θάσσε,
εἰτάτε σοὶ πάντες μεγάλῳ χάρις οἶδάμεν ἅμεις,
εἵνεκα ὁξείων καμάτων, πάντων τε καὶ ἄλλων.
πῶ σὼρ ἀλγῶν, ὅσα πάθος τετλόη θυμῷ.
σοὶ μὲν ῥύση, σωπῆριτε λαόθι χριστῷ,
κοιρανῶ ἡμετέρω αἰεὶ ἔσω δόξα, κλέοστε.

*Caput 53. Esaiæ, quod est vaticinium pas-
sionis, mortis, sepulturæ & resurrectionis
Iesu Christi, Domini & Serva-
toris nostrj.*

ἡνὶ δ' ὁ δ' ὅλος ἐμὸς φίλος, ἐδλάτε πολλὰτε εἰδώς,
εὖ μάλα ἢ τεύξῃ πάντα ἐπισαμλύως.
ἀγλαὸς ἐσαὶ ἀνὴρ δυνάμετε βίητε μέγιστος,
ἢ κλυτὸς ἐσαὶ ἀνὴρ ὄνομα ἀγαθὸν ἔχωρ.
σήματα ἢ τέρατ' εὐδύης πρᾶπιδεσι τελέσσει,
πῶ ἀρχῶν μείζων ἐσαὶ ἐπιχθονίων.
ἀλλὰ καθὼς μέροτες θανμάσσοσιν σωᾶπαντες,
ἀνέρα δορκόμυθοι κύδεα τῶνδε μέγαρ:
ᾧδε ἢ αὐθις ἐλθ' ἐρόμῳ, ἢ ἀγὴν εἰσορόωντας
τερομύθων μάλα, καὶ πῶ φρένα ἄχυνύμην.
προσκόψα

προσκόψαι μέροπαρ θνητοῦς αὐτοῖο τὸ εἶδ' ὅ
 οὐδ' ἀμὸρ, τόδε ἦν σκαυδάλισαι ἀνέρας.
 ἀνθρώπων πάντων ἐσεί' εἶδε χθέσας ἄλλων,
 ἀτρενέως οὕτως ἔσαι ἄμορφ' ἀνῆρ,
 ὅφρ' οὐ μὴ μορφῶν, ἢ τὴν βροτοειδέα ὥπα
 βλεφώσιν μέροπερ θνητοὶ ἐπιχθόνιοι.
 ἦν δ' ὅς θεοεικέλός ἐσκε πάροστε ἦν ἄβρογας,
 εἶδε χθὴς ὅδ' ἀνῆρ ἐσσεταὶ αὖθις ὅλως.
 μὴδ' ἕνα τὴν μορφῶν ἔξει, ὅτε λεύσομεν αὐτόν,
 ἔσαι ἀπόβλητ' ὅ, καί γε πενιχρός ἀνῆρ.
 τοῖ' ὅ ἐσ' ἔτι ἀνῆρ, ὅρ' μισήσασιν ἅπαντες
 φῶτες οἱ ἐν κοσμῷ σῖτον ἔδ' ἔσσι βροτοί.
 ἐκπάγλως κῆνον πῖεσσ' ἀκέραιον ἔόντα,
 ἦδ' ἀπατήν' ἄνδρ' ἦν ἔτερ ἀμπλακιδῶν.
 μὴδ' ἀμὸς ἐσσεῖται, ἢ ἀνέσι' ἦδ' πενιχρός,
 ἢ πάντων θνητῶν ἐν χθόρ' ἀποτμότατ' ὅ.
 ὥδε σέθερ πέρι ἀνδ' ἦν λαῶ' ὁπάσας,
 τὸν καὶ γὰρ, τὰ δ' ἐπάν' ὅτ' ἐθέλεσκε παθεῖν,
 ἦν μὲν μογέειν θάνατόν τε, ἢ ἄλγεα, ὥς σαῶσαι
 ἦν ἀνέρων μορόπων δ' εἰς αἰδαο γγύ' ὅ.
 εἰ μὴ οἱ βασιλῆες, ἢ σκηπτοῖχοι ἀνάκτες,
 θαμβήσασιν ἐνὶ φρεσσί τὰ δ' ὅτ' ὀπίσθιοι.
 τοῖα γὰρ ὀφθαλμοῖς βλέψασιν, ἃ οὐποτε θνητός
 ἀλφεύης ὁ ἀναξ βλέψεν ἐπιχθόνι' ὅ.
 ἦδ' ἀκρόσσιν τὰ δ' εἰ, ὅσσα μὴ οὐκ ἔσσι,
 οὐκ ἔσσι δ' ἀκρόσσιν ἀνῆρ ἐν χθονὶ εὐπίδακι.
 ἀλλὰ ἡδ' ἐσσεῖται ἦν ἀνθρώποισι πῖν' ἔσας,
 ἡμετέροισι θεῶν δ' ἐπεσσίφτε λόγῳ.

ἦν δ'

ἥ τις ἐσθ'ται ἐνὶ χθονίοις μορόπεσι βροτοῖσιν
 δε γνώσει θεῶν πῶς ἴσταια θεῶ.
 ἀτρεκέως βλασφήσα ἐναδέσας αὐτός,
 κομψήριζα καθὼς ἐν χθονὸς ἀζαλέης.
 οὕτω παμβασιλῆος ἐν οὐρανοῦ αἰρέοντος,
 αἰδῶνι μόνος πατρός ἐκκλῖ δεῶ.
 ἀτρεκέως μογῶν ἡμετέρας νύσσοντες πόνοντες,
 πάχει ἀγαπήσας ἄλγος ἡμέτερον.
 φῶτα εἰσὶν ἐμὸν θελήματι οὐτά μινοντες,
 θελῶν ἡμεῖς ἅγιος πατρός ἐφημοσῶν.
 δλίβεται ἐκπάγλως οὐτάζεται ἔγχυσιν αὐτός
 κρύβεται, ἡδὲ καὶ ἐς τύπεται ὅσα χόρι.
 ἡμεῖς τὰδε πάντα μογῶν χάρις ἐννεκερ ἀμπλακίαν
 ἡμετέρων, καὶ τῶν ἐννεχ' ὑπερβασιῶν.
 τὰσδ' ὅτλθ' μεγάλας ποινὰς, ἵνα ἄμμιρ ἔκσιρ
 εἰρήνη ἁγίη καὶ ἀνύμαντορ ἔτθ'.
 μόρσιμοι καὶ οὕτως καὶ ἄλγεσιν ὀλβιοὶ ἐσμὲν,
 εὐτυχέες πάντως καὶ πελόμεθα βροτοί.
 ἡμεῖς ὡς ὅτις σκαλαπάσῃ ἀλλυδὶς ἄλλῃ
 ἀσπῶν, καὶ ἰδίῃ ἐφ' ἑκάσθ' ὁδῶ.
 ἄμβροτ' ἀλλὰ θεὸς παγκοῖραν ὁ βροτοῦργος
 ἡμετέρας εἰς μὴν σύμβαλεν ἀμπλακίας.
 παχόμηνον κρυφὰς ποινὰς μοχθήσει ἐκένθ',
 ἀλλ' ἐμπης ποτὲ μὴ τὸ σὸν ἀνῶγεν ἔορ.
 καὶ καθάπερ κτήνη ἄγεται ἡ ἄτολμ' ὁ ἀγνός,
 πρὸς τὸ κτανέμεναι καὶ ποτὶ σφαπόμεναι.
 κωφάται καὶ μὴ συγεία τανυκέα χαλκόν,
 οὐδέ θεῶν ἐχθορόπῃ ἀνείδει ἐριζέμεναι.

οὕτω

ὅτω καὶ κενὸν θάνατόν τε καὶ ἄλγεα πάντα,
καὶ γοοῦν δ' ὀδῶας πάχει ἀγαπήρεώς.
ἀλλὰ ὅμως πασῶν ὀδυῶν δ' ἐλκεται αὐτῶν,
καὶ ἀλγῶν, ζωὴν αἶψ' ἔδσαν ἔχωρ.
ὀλῶνται θανάτῳ, καὶ τῷ δικτίῳ ὀλέθρῳ,
ἡμετέρων πασῶν εἵνεκα ἀμπλακίῳ.
ὥστερ' ἀμαρτωλὸς θνήσκ' ἀφθνήσκει, ὥστερ'
ἢ ἐκψύξει αὐτοῖς καὶ πολὺ χρύσῳ ἀνὴρ,
ὅς μεγάλοισι δόλοισι πλοῦτον συνέλεξε, καὶ ἄλλ' ὅς
παμπόλλ' ὀδύρας ἴσαδ' ὑποπόσειε.
ἀλλὰ εἰς πάντας ἔδ' ἐν πάντεσι δίκαιον
ἔστιν ἐν ἀνθρώποισι καὶ ἄτερ' ἀμπλακίῳ.
ἀλλὰ ὅταν ψυχὴν ἀπολέσῃ, καὶ ἐοζώῃ
ἀνδρῶν οὐλοῶν εἵνεκα ἀμπλακίῳ.
αὐτοῖς ἀναψύξει καθάπερ σπύρον ἐν γόνοντι
τῷ ἀγρῷ εἶσπον μάσσονα ζωοῖν.
καὶ οὕτως ἴσθης τετελεσμένη ἐστὶν ἀνάγκη
ἀθανάτοιο πατρός· παγγενέταο θεῷ.
γηθήσῃ μεγάλως φρένα τὸν πόμπυόν τε καὶ ἥτορ,
τῷδε πόνοιο μέγα κερσπὸν ἐποπτόμενον.
καὶ θοράκων ἐμέθεν τῆς ἰδμοσύνησι χάσσει,
ὠκυμόρ' ὅς πολλοὺς δ' ὀλέθροιο ἐροταύς·
ὅττι ἀμαρτάδα τῇ αὐτῶν ὑπεμένετα μὲν,
καὶ ἐπαθεῖν πάντων εἵνεκα γηχρύων.
αὐτῶν οὖν πλὴν μὲν ἐγώ τε καὶ ὄχλον ὁπάσσω,
ὅφρα ἔχῃσι νομὴν φῶτας εὐδενέας,
ἀγνῶν γὰρ ζωὴν ἀπόλεσσε, καὶ ἐλογίδη,
ὄντας ἀμαρτωλοὺς ἀνέρας εἰς ἀδίκους.

καὶ

καὶ κεν ὁ πολλῶν ἐμὸν κρεῖσσον πάλμας, ὑπέστε,
τῷ ἀδίκῳ φωτὶ ἡμεῖς τοῦ πατρὸς θεοῦ.

Germanica precatio & gratiarum actio, ad Filiū Dei
Dominum nostrum Iesum Christum, pro nobis
passum & cruci affixum, dirigenda.

D E R X E Ihesu Christe / du ewi-
ger Son Gottes / mein Erlöser / vnd
Seligmacher / Ich dancke dir deiner
heiligen Menschwerdung / deines bitteren lei-
dens / vnd sterbens / deiner frölichen Außers-
stehung / vnd Himelfarth: Vnd bitte dich
herzlich / du wollest diese deine grosse Woh-
that / an mir Armen Sünder / noch an je-
nem Menschen nimmermehr lassen verloren
sein. O Hærrer Ihesu Christe hilf das wir
die herrligkeit Gottes sehen ewiglich / Amen.

SCRIPTA

AD CLARISSIMOS VL-
ROS, PRVDENTIA, CONSILIO
& eruditione præstantes D. Baalthasarem Scholtz, D.
Ieremiam Schmidt, D. Michaelen Seidelium, & D.
Iohannem Albertum, Reipub. Hirsberg. Coss.

P Rodi, blande puer, quæ dixero percipe, prodi
Indico quod festum nobile Bacchus agit.
Vnde suos ortus, tibi gestio dicere, ducat
Et qua sit cultum religione, cano.

Hic licet indocti variet sententia vulgi
Et varios festi norit habere sonos:
Attamen attenta versantes Biblia mente,
Emittunt animi talia sensa sui.
Assuerus celebri præstans virtute Monarcha
Persica prælongo tempore sceptræ gerit.
Ille suos proceres animi candore vigentes
Negligit, & reliquos quos fouet aula sinit.
In primis magnis Hamanum laudibus auxit,
Ex illo clarum fecit honore ducem.
Illius orari mandat pede supplice nomen,
Hunc ferri magna laude per astra iubet.
Ac tales voces subiectis gentibus addit:
Numinis hunc sacri mando fouete loco.
His Mardocheus iussis parere recusat,
Aduersus leges sed violenter agit.
Inquit nequaquam salua pietate tueri
Talia, nec iusta lege probare queo.
Non tibi conabor cælestia soluere vota,
Quæ cæli magno sunt soluenda D E O.
Non abs te sceleris veniam pede supplice poscam,
Nec te teu summum corde fouebo Deum.
Has igitur propter causas accensus in iras,
Hunc premit inuidia dux furiosus Haman.
Huic studet aduersos animi misisse dolores,
Huic quacunque potest parte nocere nocet.
Et Mardocheum non solum perdere gestit,
Qui tam famosi criminis autor erat.

E

Sed

Sed quoque Iudæo totam de sanguine natam
Exoptat gentem grande piare nefas.
Cogitat vlcisci pœnis vltimicibus illam,
Illam vult pessum sanguinolentus eat.
Nam Mardocheus Iudæo stemmate natus,
Estheris duro tempore tutor erat.
Et quia dux Haman præstans & nomine clarus,
Hos inter primus quos alit aula fuit.
Conuenit idcirco tanta spe frctus amoris,
Regem quem supplex supplice voce rogat.
Ut velit edictum gentes vulgare per omnes,
Quæ viuunt regni sub ditione sui.
Protinus ut populos Iudæa stirpe creatos,
Et gentes animo non miserante necent.
Assuetus Princeps regnandi munere fungens,
Hamani voces pondus habere sinit.
Mox sibi subiectos dictis crudelibus vi get,
Ut sua quæ mandat iussa fidelis agant.
Ergo suas gentes vulgata lege per omnes
Iudæos misera perdere morte iubet.
Quò cadat ac melius melioreque fidere cedat
Hoc opus inceptum consiliumque ferox:
Dux furiosus Haman scelerata mente laborat,
Ostensa certos sorte notare dies.
In quibus Ifacida claro de sanguine nata,
Funditus è medio sit remouenda cohors.
Sed D E V S æternus cuius stant omnia nutu,
Ille manu regni scepra potente regit.

Is

Is Mardochei prece supplice motus, & alma
Estheris votis voceque victus adest.
Promptus adest, abigit mala tristitia, solus & agro
Consulit afflictis turbine, promptus adest.
Afficit autorem poenis premit, vrget & angit,
Hunc iubet infanda perdere morte virum.
Nam pietatis amans Regem regina maritum,
Submissa patruo voce monente rogat,
Ut probet, & lepidas captet sua vota per aures,
Ac velit in ciues equior esse suos.
Quapropter regem vincit regina precando,
Votaque sub mæsto pectore nata valent.
Rex Abasuerus furiosa mente Tyrannum,
Carceris ærati vincla subire iubet.
Hinc alijs damnum scelerata fraude paranti,
Clamose mandat claudere vocis iter.
Et sic procera suspensus ab arbore, poenam
Criminis, vt meruit, Rege iubente luit.
His Mardocheum poenis vlturus Hamanus,
Mens mala mens sceleris plenaque fraudis, erat.
Sed nocet ipse sibi, neque lex est iustior vlla,
Quam necis artifices arte perire sua.
Nec non Rex crebra regina voce rogatus,
Diuulgat legem per sua regna grauem.
Qua iubet, vt populus Iudæo sanguine natus,
In diros hostes rumpat eosque necet.
Maxima pars regni Regis mandata capeffens,
Has leges animo non renuente facit.

Accincti gladios seuos grassantur in hostes,
Atque die certa millia multa necant.
Sic D E V S autores aliorum colla petentes,
Permittit miseris interuisse modis.
Quapropter populus Iudæo stemmate cretus,
Ut posset tanti muneris esse memor:
Estheris fidus Regina tutor honesta,
Instituit populis festa colenda suis.
Quod vera Dominum CHRISTVM pietate fouetes,
Casurum nullo tempore dogma colant.
Atque D E O grates tanto pro munere promant,
Quod diros hostes presit opemq; tulit.
Supplice praterea sacrum pede numen adorent,
Ut patrio pergat corde fouere suos.
Cultibus his sacris, votis, precibusque peractis,
Latentur tantis virque puerque bonis.
Dulcia percipiant submotis gaudia curis,
Et peragant dictos exhilarando dies.
Hac ratione cohors Iudæa stirpe creata,
Solenni coluit Bacchica festa die.
Exemplis horum sub tristi corde mouetur
De CHRISTI sacro numine dicta cohors.
Atque etiam vulgat festum solenne colendum,
Quo se leticia publica turba daret.
Nec non hoc Bacchi primo sub tempore festum
Cum quadam cultum religionis fuit.
Sed velut humana mentis peruersa voluntas
Corrumpit vicij optima quæque suis:

Sic

Sic quoq; his geniti corrumpit tempora Bacchi,
Quæ pietate prius culta fuere sacra.
His etenim seclis alia ratione coluntur,
Quæ sunt Vitifero festa dicata DEO.
Quilibet hoc festo tantum conuiuia ducit,
Sumere vel pleno gutture pocla studet.
Plus satis exultant furiosa mente Luperci,
Committunt animo turpia quæque suo.
Sic sunt in rapidos & fædos versa furores
Gaudia, quæ Bacchi sunt peragenda die.

SCRIPTA AD CLARISSIMOS VI.
ros prudentia, consilio, & eruditione præstantes D.
Zachariam Kikelium, D. Dauidem Tschascheum, &
D. Marthæum Pruserum, Reipub:
Freistadiensis Coss.

Commemoro celebrem numerosa laude triumphū,
Quem domito mundi principe Christus agit.
Qua virtute suos & pectore vicerit hostes,
Fortiuer & morti demserit arma cano.
Sed prius Ausoniam pompam captare per auras
Quam Victor casis hostibus egit, ames.
Si noris Romæ quæ sint non segniter acta,
Et quæ principibus prælia facta viris:
Lucida tunc melius Christi scandentis ad astra
Præsignis poterit pompa patere tibi.
Cum Rex Romanus discordia missus in arma,
Martia pro patria bella salute gerit.

E 3 Et

Et quandam superat prostratis hostibus urbem,
Tunc solito sumi publica sacra modo.
Plebs canit, exultat, gestit, letatur, & intra
Pectora festina gaudia mente capit.
Grata Ioui tanto soluit pro munere grates,
Quod qui vim forti robore vincat, habet.
Qui rerum Dominus sceptris folioque potitus,
Norit Romanas amplificare plagas.
Eius & ut maior sit honos qui rupit in hostes,
Tres celebrat festos more iubente dies.
Aurea sub multis pallaria partibus urbis
extruit, & manibus celsa theatra parat.
Rectius ut spectet fuso qui prodit ab hoste,
Et melius quæ sint oppida capta legat.
Vinclaque captiua reges Cernice gerentes,
Et lauro cinctos frondeque cernat equos.
Procedit multo cum milite Victor in urbem,
Et grates animo letus ouante canit.
Clamitat ad populum quid Mars suus egerit istic,
Quotque neci dederit quosque quibusque modis,
Inprimis pulcram tabulam fert oppida circum,
In qua sunt leuیدا praelia picta manu.
Sectantur molli Iuuenes atate rigentes,
Principe qui ducunt præcipiente boues.
Publica plebs mactat tauros, dat splendida diuis.
Munera, fert flammis thuraque, sacra parat.
Hos casus sequitur Princeps ope Martis & armis,
Coniuge cum natis concepitante suis.

Fratres

Fratres affines palmis sua pectora tundunt,
 Lugent, & tristes corde gemente dolent.
 Hos omnes vinclis & dura compede vinctos,
 Cernis proficis exululare comis.
 Nunc currus vehitur gemmis ornatus & auro,
 Qui totus specie splendidiore nitet.
 Insidet insigni sellis fulgentibus auro
 Princeps, & lauro tempora cinctus adest.
 Huic sunt victori numerosa laude micanti,
 Proxima legitimi pignora nata thori.
 Ut patrias laudes, & dulcia gaudia spectent,
 Magnaque consimili pectore facta gerant.
 Fortiter ut discant detrudere finibus hostem,
 Et regni partes amplificare suas.
 Hunc Currum procures cordata mente sequuntur,
 Et virtute graues ante retroque duces.
 Hac etiam vadunt peditum regione cohortes,
 Quorum res multo parta labore fuit.
 Agmine cum tanto Tarpeiam Victor ad arcem
 Scandit, vbi sedem Iuppiter vnus habet.
 Cui meritis flexo persoluit poplite grates,
 Pro magna sortis prosperitate sua.
 Ille Triumphator factis & nomine clarus,
 Distribuit populis aurea dona suis.
 Muneribus sparsis plebs gaudia percipit ampla,
 Edit & hoc toto iubila magna die.
 Hanc celebrem pompam de victo fortiter hoste,
 Romani procures concelebrare solent.

Adijcio lepidum perpaucā voce triumphum,
Quem victo diro Dēmone Christus agit.
Qua ratione tibi cælestis pompa, triumphis
Cum Romanorum congruat, ore canam.
At prius aduersas hostes memorare studebo,
Quos contra Christus fortia bella gerit.
Est autem primus truculentus & impius hostis,
Versuta Satanas calliditate potens.
Is Cristas tollens tumefacta mente superbit,
Et rabido summum respuit ore D E V M.
Idcirco iusta damnatus lege Tenantis,
Perpetuae pænæ cogitur esse reus.
Hic cum mortales inuiso lumine cernat,
Fortuna rerum prosperiore frui:
Invidus hanc sortem suauem mox inuidet illis,
Technas & fraudes ponit vbiq̃ue suas.
Efficit, vt pietas illis malè sordeat, vna
Frigeat & verbum discere cura D E I.
Imo dolis structis & fraudibus efficit, almo
Vt sint aduersi qui regit astra, D E O.
Implicat, & magnis vicis inuoluit & vrget,
Hosque reos demto sine cruentus agit.
Accedit mordax hostis mors sæua secundus
Qui ferit, & ferro qui truce corda necat.
Sic ferit, vt tacti tristes & cuspide fixi,
Dispereant mæsto sine carente malo.
Ferrum, quo pungit crimen queror esse, scelusque
Quo cessante, furor cessat & arma necis.

Nec

Nec valet infesto præcordia rumpere telo,
Imò non vlla parte nocere potest.
Sed quia corruptus vicij homo, laqueque fæda
Illitus, iniussam monit ad arma necem
Idcirco validis & magnis viribus vsa
Opprimit, & telo virus habente ferit
Permittente D E O sublimis præside cæli
Tristia sanguinea cuspide corda necat.
Tertius est hostis lex aspera, seuque nostra
Quæ vult vt turpi crimine vita vacet.
Quæ delinquentes patrato crimine damnat,
Et necis æternæ clamat esse reos.
Hic hostis belloque potens & robore, mortem
Exacuens tanta cuspidis armat ope,
Ut diro corpus pertingat & ense trucidet,
Enevet & telis tristia corda suis.
Sic nos mortales mors aspera torquet & angit,
Et miseros misera conditione premit.
Tartarus est quartus miserescere nescius hostis,
Omnia qui cupido quæ capit ore vorat.
Hi sunt ergo viri furiosa mente superbi,
Quos hostes verè dixeris esse feros.
Qui nos præualida retinentes compede vinctos,
Tristibus & mæstis exposuere malis.
Christus at immensa nostri bonitate misertus,
Ærumnis tantis pectora nostra leuat.
Nos malè turbatos & in ægra pericula trusos,
Qualibet à stygijs vindicat arte feris.

E s Ergo

Ergo sunt hostes animoso robore, bella
 Qui nos aduersus sanguinolenta cident.
 Aspera mors, mundi crimen, lex, Tartarus, atque.
 Hostili Satanas calliditate potens.
 Hos hostes contra caput insuperabile CHRISTVS
 Suscipit inuicta feruida bella manu.
 Præ reliquis verò cælestibus artibus auctus,
 Inceptat gelida cum nece Martis opus.
 Et quia totius sibi propria crimina mundi
 Efficit, & nostrum vult scelus esse suum.
 Propterea rigida damnatus lege, necari
 Hoc se pugnaci passus ab hoste fuit.
 Cum verò vitæ sit dux autorque datorque,
 Non vixit mortis sub ditione diu.
 Sed recipit valido munitus robore vitam,
 Et Stygias vires frangit & arma necis.
 Hostibus ergo suis fuis virtute triumphum
 Conspicui Christus victor honoris agit.
 Qualibet ostentat mundi regione repressos,
 Hostiles animo bellipotente viros.
 Currus quo vehitur gemmis qui candet & auro,
 Mentibus est gratum dulceque dogma DEI.
 Inuicti currum præcedunt principis hostes
 Infernus, lex, mors ferrea, turpe scelus.
 Hi victi lati Iudex vbi venerit orbis,
 Perfoluent penas, ceu meruere, suas.
 Quilibet ergo potest recitata cernere pompa,
 Qua stimulus fractus sit ratione necis.

Qua

Qua specie circum circa mors scua feratur,
Et qua vis rigidae strata sit arte Stygis.
Grex pius insultans prostratis hostibus addit,
Et sacra concinna carmina voce canit.
O Mors victa iaces, diro transfixaque ferro,
Est ubi nunc stimulus Mors triculenta tuus.
Hac ratione D E O plures persolvere grates,
Pro tanto dono plebs & honore studet.
Est levis angelico circumdatus agmine currus,
Ardua quod tollit laude per astra D E V M.
Hunc Euangelij iucunda voce triumphum
Servator Christus Victor in orbe colit.
Nec non ille fuit numerosi dives honoris,
Quem cœli repetens æthera Christus agit.
Namque potest cœlum Capitolia maxima dici,
Ad qua præsignis scandere Victor amat.
Ardua nec solus cœlorum scandit ad astra,
Id facit angelico sed comitante choro.
Aurea qua præbet communi dona cohorti,
Sunt divinarum copia dulcis opum.
Et de cœlesti procedens halitus ore,
Quique docent alios de pietate viri.
Id nec erit minimo pro dono munus habendum,
Quod Christus nobis cœu Mediator adest.
Supplice cœlestem pro nobis voce parentem,
Ut tegat angelica nos legione rogat.
Ac licet his terris malè corpora nostra putrescant,
Pulveris & parva vi resoluta cadant.

Attamen

Attamen illa D E I verbis reuocata redibunt
Et vinum capient glorificata decus.
Hic factio mundi peragetur sine triumphus,
Qua Christus nobis aurea dona dabit.
Qua nos muneribus magnis & honoribus auctos
Ducet, & in superi trans patris arua feret.

PRECATIO AD FILIUM
DEI DOMINVM NOSTRVM IESVM
Christum, passum pro nobis, mortuum, cruci-
fixum, sepulchrum, & resuscitatum.

C Hriste tua sola redimor vibice, tuaque
Adiuuor admota perditus ager ope.
Letho, ne perimar, ne mulctet, mittere, neue
In Stygias recto limite ducar aquas.
Sic ego mente iacens, & acerbo sancius ictu,
Vulneribus capi fortior esse tuis.
Christe cruentatos pro me perpesse dolores,
Ante meum fatum triste fuisse liquet.
Sed vibice tua me gloriore esse redemptum,
Gloriore & fatum mitius esse meum.
Nam plectendus eram, iam iamque trabendus in ima
Heu loca felici non adeunda viro.
Et iam deficiens ad vulnera passa renixi,
Ut solet infuso vena redire mero.
Pro tanto dono, pro tanto munere grates
Pectore depromo non renuente tibi.

Sunt

Sunt aeterna tuo mihi praemia sanguine parta,
Quae salua nequeo dissimulare fide.
Gratia parta mihi, mihi vitaq; parta, salusque
Sunt interuentu praestita plura tuo.
Pro quibus affirmo fore me memoremque piūq;
Seu viua, terra pondere siue tegar.
Sum felix o Christe tuo sum vulnere sanus,
Sed mea me quassat dite fremente caro.
Hostibus in medijs, interque pericula versor,
Imminet & clades ante retroque mihi.
Effice sim tutus, sim tutus ab hoste, virisque
Qui sua vipereo spicula velle linunt.
Muris pelle pijs, detruadeque sinibus istos
Claudeque perpetua publica bella sera.
Mars labet, & felix vigeat concordia, spiret
Alma ruinoso pax & in orbe quies.
Nec tamen ulterius quicquam cupiove precor,
Quam fada vacuum labe cor esse meum.
Donec arenosis velut exul inhareo terris
Nutriar, & sano corpore sospes alar.
Nec mora cum moriar subeam pacatius aruum,
In quo leticia sine carente fruar.
O admitte meas lacrymas ex corde profectas,
Et suscipis votis annue Christe meis.

A M E N.

CAR.

CARMEN DE BEATITVDINE
& felicitate nobis morie Filij Dei Iesu Chri-
sti parata, Scriptum ad ornatisimum vi-
rum D. Hieronymum Matthesium
Hirsbergensem Pharma-
copum.

Λόσοϑ χρισός θεόωρ παίς ἑοδλϑ Ιησός
χάρματα ἄμμι τέκερ.
ηϑὴ πόρσωε τύχλω μεγάλω, εὐδαιμονίωτε,
ηϑὴ βίωρ ὄντα αἰί.
πάντας ἁμαρτωλοὺς ἐξέύσατο, ηϑὴ ἐσάωσεν
ἃς ἐλέθοιο κακῶ.
εὐφρανε τερρομλῶς μέγ ζῶι φρεσί πένθος ἔχοντες,
ηϑὴ ἐγάνωσε θεροτῶς.
ἀγγλά ἀτρεκέως τέλ ἀποίν οἰκτίσω ὀλέθρῳ
δουρωορ ἡδέ εἰλωρ.
τῶδ' ἐνί τέρπον ἡ μάκαρες πάτρες ἀνέρες ἄγνοί,
ηϑὴ βροτοί εὐσεβέες.
ἄμμες κύρμα ἀποτμότατορ πάςϑ ἡμερ ἑλωρ
λεάπε διαβόλῳ.
ὅς πελέθε ὀλεθρῶς, φθισώωρ, ἡπῶρευστε,
ηϑὴ μέγας ἐχθοδόπης.
οὗτος μὴ ἄλλϑ θνητοὺς ἀπάτησε δόλοισιν,
ηϑὴ ἔθερ ζῶντες χίιν.
Πυυχέες, τάλαες, θαλοίτε ηϑὴ ἡμιν ἄπαντες,
χέτλιοι ἡμιν ὅλως.

αἰλλῶ

ἀλλ' ἄμμες νῦν μὴ δυνάτη ἴαοι' ἐκένθ',
καυαρόδ' ἀρχέκακον.

λυτρωτάο μέγα βλαφθεῖς ρηισοῖο εἴφεισιν
μαλθακός ἐχθρός ἔφυ.

ἔκμελ' ἡδ' ἀγλήης, κροίοστέ γλυοῖτο, ἄτορ τε
εὐδενίης μάχετ'.

ρηισός λυτρωτῆς μορόπων ἐδάμασσε αὐτόν
καυαρόδ' ἀρχέκακον.

τυξέτε καὶ χθονίων ἀνέρων τάδε πάντα ἀλιτρώρ
εἵνεκ' ἐμ' ὠκυμόρων.

ἔμφαλέ σφιν γάν' ἡδ' ἄσβεστον ἔθηκε γέλωτα,
ἡρ' ἡρ' ἡρ' ἀχνυμυλίοις.

μόρσιμοι ἀνθρώποι τε, καὶ ὀλβιοδαίμονες ἐσμ' ἡμ',
ἡρ' ἡρ' ἡρ' εὐτυχέες.

ὣν χθονὶ ἄμμες οἴζυρώτατοι ἐσπομ' ἀλγῶν
πλήρεις, ἡδ' ὀδυῶν.

ἀλλὰ ὣν οὐλύμπω ἢ ψυχῇ ζήσῃ ἄμεινον
ἐκ ρεθέων πᾶμλιν.

παῖδάσι σὺν μακάρεσσιν ἐσόμεθα καὶ ἀγνοῖς,
πῶν φρένα τ' ὀρπομ' ἡμ'.

ζήσομ' ἡμ' εἰσάμ' ἡμ' ἡμ' δέμας ἡδ' ἡμ' ἀνδ' ἡμ'
τ' ὀρ' ὀρ' ἀγγελικῶν.

νόσθ' ἐκ κακῶν καὶ θενῶν ζήσομεν αἰὲρ ἀγνέως
καὶ ἄτορ ἀμπλακίω.

ἐλέφομ' ὀρεάνιοι πατέρας κλυτὸν υἱέατ' αὐτοῖ
πνεύματα καὶ αἶγιον.

καὶ μετὰ τῶν συμπάντων κλείσομ' ὀρεανίωνων
παμβασιλειῶν τε θεῶν.

τὸν δ' α

τὸν δε βίον ζάθεον καὶ ἀγλαὰ χάσματα ὧρσεν
 ἄλγεσι χρισὸς ἑοῖς.
 οὗτ' αὖ αὖλεξήτης καὶ κυρίου ὅτι ἐροῦντε
 ἀρχὸς ἐπιχθονίων.
 λυτρωτὴς πέλε' ὅδε, καὶ λαόσας αὖ γὰρ
 καὶ λόγ' ὅτι πατρός.
 οὗτος ἀναίτιος ὦν καὶ ἄθω' ἔσωσεν ἀλιτρώων,
 ὃς εἶδαο ἡλύθ'.
 κοιρανὼ οὖν αὐτῷ μόνῳ ἡ δόξα πελέστω,
 καὶ χάρις ἀθάνατος.

ALIVD CARMEN

De remissione & condonatione peccato-
 rum petenda à Christo Fi-
 lio Dej.

Ἀγλαὲ χρισέ
 ὦ λόγε πατρός
 παμμεδέοντος
 κλυθὶ μεῦ' ὡσίρ
 καὶ ξάντες ἀνδρός.
 μείλιχος ἔσσι
 καὶ ἐλεήμων
 λίσσομαι ἄγνε
 καὶ φίλε χρισέ
 χρισέ μ' ὀνησόν.

καί με

καὶ με φίλησον
μοὶ ἄφες αἰὲρ
πταίσματα πάντα
καὶ κακὰ ἄλλα
ὅσα ἔρεξα.

πάντα συ ἀνδρᾶ
ὄντα ἀλιτρίῳ
ἄλγεσι σοῖσιν
καὶ ὀδύησιν
θυσάσας.

λαόφι ρύσῃς
ἐσώτε θωτῆς
ὅττι ἔσωσας
θὺ ὀλέθροιο
πάντας ἀλιτρίδας.

ἔισομαι ἐσθλὴ
καὶ κλυτὴ χρίε
αἰετ' ἐγὼ σε
καὶ σε λόγῳσιν
σεμνολογήσω.

ἔλαθι μοίγε
ἀνδρὶ κακῶν
καὶ κακοῦν
εἰμίτε πλήρης
ἀμπλακιάων.

κλυθὶ μεῦ ἀγνέ
ἢ φίλε χρίε
μοὶ ἄφες αὐτά

F

χέτλιχ

χέτλια πάντα
ἕσα ἔργα.
καὶ μοι ὅπασον
εἰς τέλος εἶναι
σὺν μακάρεσιν
πᾶσι θεοτοῖσιν
ἡματα πάντα..

CARMEN ALIVD DE CHRISTO GLÖ
riose regnante, & triumphante, & Diaboli po-
tentia prostrata & superata.

ἡπίΘ χρισὸς πέλεΐ φίλοσ τε
καὶ ἀλεξιτήρ δυνάμει μέγισΘ,
τῷ ἁμαρτωλῶν μερόπων θεοτόκω
κῆδεϊ ἀνδρῶν.

σῶσεν ἀλφειῶν κακόνεργον ἄνδρα
ἢ θεοτὸν θυκτὸν κρυφοῖσι δανοῖς
ἄλγεσιν λυγροῖς χαλεπῆσ' ἀνίης
ἡρώ, ὁδῶν ἡσιν.

μουῶΘ ἡδ' ἡμᾶς ἐλέαρεν ἁγνός
κοῖρανΘ χρισὸς γλυκὺ θυμῷ ἀνίης,
ἡρώ ἁμαρτωλοῦς ἐσῴωσεν ἡμᾶς
ἡδ' αἰίδαο.

ἦτοι νίκησεν κακότηχον ὄντα
τῷ θεοτῶν πάντων μερόπων ἢ ἀνδρῶν
τὸν μέγαν θυκτὸν ὀλεθρὰ φαύλον
δαίμονα ληστήν.

ὧρ' κακῷ ἐχθρῷ μεγάλῳ τε ληστῇ
φωτὶ ἡρώ φαύλῳ ἁδίκη ἐόντι

πᾶσι

παρ δ' ἐνΘ καὶ τῶ δάμνῃ χέρεσσι
ἔλλαβε δειήε.

ἐλήμηνΘ κῆτ' ὅδε νόσφι ὕπλῳ

μὴ ἔῳ χαλκῷ δάμνα) βίητε

ἴφι ἴψαυ) ἔν' οὐδὲ ἄμμας

ἄνδρας ὑναίεσθ.

ἀλλὰ δ' ἔχισθες γλυκύνθῳΘ ἀνής

ἔσι λυτρωτής ταλάνῳ βροτῶν τε

ἀγλαὸς μίμνει βασιλεύς καὶ ἀρχός

ἡμάτα πάντα.

ἔσιν αἰείῳσιν ἐν) τοῖς δ' ὀλύμπῳ

ἢ καθεύδει τοι θεῶ) ἄγχι πατρός

ἢ δ' ὑπὲρ πάντων ἐπείσιν ἀγνοίε

ἔυχετ' ἀνδρῶν.

μὴ φίλῳ πάντε σέο τέκνα ἄμμας

τέρβει ἄμμας καὶ ὀνίνησι, ἄμμι

ἡσ) πορῶ) βρώσιν, ποσί, ἢ δ' ὀπάξει

ἀγλαὰ δῶρα.

πάντες οὐκ ἄμμες κλυτε χεῖρε) ἀνέε

κλείομεν) γύσιν σε φίλορ τε οὐδ' ὅρ

σοίτε ἡσ) θείῳ χάρις αἶε) οὐκ ἄμ

οὐδ' ἀμμεν ἄμμες.

πρὸ οὗ μὴ παῖσιν τρεφῶμεν ἐδωδ' ἡ.

ἄμμας ἀνθρώπων τάλας βροτῶσιν

ἡσ) γυνώσκειν φρεσὶν αὐτοπρεμνον

πένδΘ) ἔχοντας.

εἰς τέλοςΘ) παῖσιν νεκρῶσιν ἄμμι

ἔμμεναι σὺν τοῖς μακάρεσσι σοῖσιν

F

2

εἰμ

ἐν ὀλύμπῳ καὶ πόρῃ ἅμμι πᾶσι
ὀλβια ζώειν.

σοὶ μόνῳ ῥύστη μῦρόπων ἢ οὐρῶν
κοιρανῶ χριστῷ λόγῳ ὅνι πατρός
ἀμβρόσιον ἔσω ἐροῦσα δόξα

ἡματα πάντα.

Carmen continens precationem, et gratiarum actionem
pro redemptione generis humani, ad Patrem, Fili-
um et Spiritum sanctum, dirigendam.

ὦ δῆε ἀρξάμεν ὁ μέλει σε ἐδιδῶ
κλείσω ὑψιμέδοντα τὸν τοκήα.
ἔυσσλαγχνορ θεόν, ὃν χθόν' ὅσα ζῶα
ἔρπει τὸν διέποντα, καὶ τρέφοντα
ἡοῖ τέρβοντάτε καὶ μύδοντα αἶερ
κλίσω αὐτογύθλορ ἡδ' ἀνακτα
κλείσω ἐκγεγάωτα πατρός υἱόν.
χριστόρ μελίχιον δ' ἂν ὅς πάθειντε
κῆδ' ὁ ἢ λυμάχας, καὶ ἄλλα πολλὰ
ἄλγῃ ἐνεχ' ἀμαρτάνοντ' ὄχλῳ,
ῥύσιν λαόφι ἢ τὸν οὐρορ ἀνδρῶν
κλείσω πνευμ' ἁγίου καλὸρ φιλοντε
ἦτοι τὸν κλυτόμην ὃ μέμλε
ἡμῶν ἢ ὁδῶν λύπητε πᾶσι.
ῥυθμαί σε ἐγὼ μόνῳ φίλωτε
χ' ἀγνῶ ὃ θεός οἶδά σοι ἐγώ γε
αἰεὶ πῶς χάρις, ὅτι πέμψας αὐτόν
ἡοῖ δῶκαε σέο υἱόν, ὃς σώσεν
ἡμῶν καὶ τὸν ὅμιλον ἄλλοι ἀνδρῶν
ἔσω

ἔσω σοὶ μέγα ἔνχθ, ἔσω αἰεὶ
εἰς τὸν πάντα χρόνον χάρις σοὶ ἔσω
γενῆμαί σ' ἐγὼ ὦ μέγιστε χριστέ
καὶ κύρισε ἀνερχάρισ σοὶ οἶδ' α,
ὅτ' ἡ θνητὸν ἀλιτρώσῃς ἡδ' αἴσω
καὶ πάντως πανόλεθρον ὄντα σῶσας
καὶ ἐξρῦσαι ἐκ λύπης πυρόσσε
ὡς τεύξαις ἐνὶ φρεσὶ ἄχθθ ἀνὸρ
καὶ πένθος γεόσσε, καὶ μόγηται
κῆρα, βλήμυθ' ὀξέσιν ξίφεσιν
καὶ σοὶ ἔσω αἰεὶ κλέθ' χάρις τε
σῶτορ μέλιχε δόξα σοὶ πελέσθω
γενῆμαί σ' ἅγιον καλόρτε πνεῦμα
ἐλθόν τω πατρός ἡδ' ἀνακτ' θ
χριστ', ὦ παύκλυτε εἰμ γόοισιν
πᾶσιν, κλῦθι μεῦ ἀνδρός ἡδ' ὅς' εἶπω
γῶθι, κλείω ἐγὼ σε πνεῦμα προφρον.
καὶ σοὶ οἶδα χάρις καθως τοῦ υἱῶ
ρῦση τῇ μορόπων βροτῶν τε σὺν.
δῆλω(ας τάδε ὅτ' ἡ πάντα ἄμμι
καὶ πρὸς πάντας ἔκας ἄμμι
ἄσθεσον γέρας αἰὶ σοὶ πελέσθω.
ἔσω καὶ σοὶ ἔπανθ' ὕμνθ' ἔσω.

Ἀμήν.

De dignitate vite scholastica, ex dicto Psal. 8.

Ex ore infantium & lactentium &c.

Artibus, & sanis studijs addicta iuventus,
Hac Psalmi memori pectore verba notet:

Notior

Notior exoptas linguis puerilibus esse
 Et cupis infantum Christe per ora coli,
 Hostibus ut victis per res euertere paruas
 Tartarei possis regna cruenta lupi.
 Hoc dictum pleni diuino numine vatis
 Nos decet in summis semper habere bonis.
 Nam gregis affirmat quod sit pars maxima Christi
 Artibus & studijs dedita turba bonis
 Quem tibi terrarum spacio colligit orbe
 Per vocis late nuncia grata Deus,
 Is cupis his terris tali ratione per illum
 Ornari magno laudis honore gregem.
 Illius exoptat cœtus pietate foueri,
 Expetit ac fundi vota precesq; sibi.
 Cum vero vates cœlesti numine plenus
 Infantum lepidis vocibus ora vocat:
 Quoslibet insignes mores designat & artes
 Quas iuxta debet cor puerile regi:
 Quo queat at melius rerum studiosa iuuentus
 Laudibus æternum condecorare Deum.
 Aonidum discat festari castra Dearum.
 Ac mentem studijs excoluisse sacris.
 Ingenuas etenim pueris tractantibus artes
 Æternus valde gaudet adesse DEVS.
 His qui conantur Christi sacra discere verba
 Non (mibi crede) suam ferre grauatur opem.
 Namq; refert vates, studium iuuenile per orbem
 Commodius nouit spargere dogma Dei

His

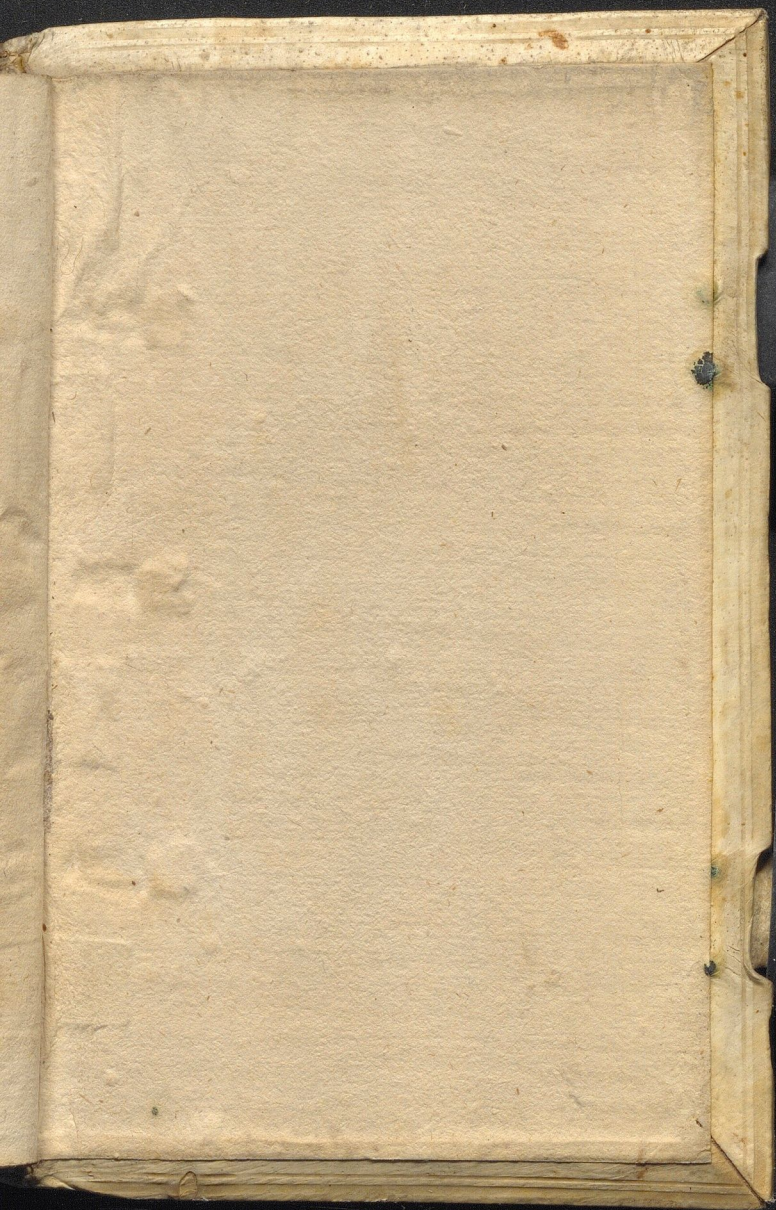
Hic cum diuina cœptos pietate labores
Approbat, & prompta mente iuuare studet
Ingenuos etiam iuuenes pietatis amantes
Promouet, & cari more parentis amat
Hos sonet, & clavis naturæ dotibus auget
Hos spe maioris cognitionis alit.
Talibus ut medijs pueros destructa per illos
Intereant stygio, subdita regna, lupo
At perstet multos Christi moderamen in annos
Quod sonet Aonio membra dicata choro.
Per quæ celestis doctrinæ semina disci
Latius, & spargi dogmata sacra queunt.
Quid rogo de nostro præstantius ordine dici
Aut nostra mains conditione potest?
Ergo precor iuuenes naturæ dotibus auctos
Ut pergant studijs inuigilare bonis
In primis autem pietatis amore trahantur
Qui nostri comites ordinis esse volunt.
Hoc reputent vnum, cunctis meditentur & horis,
Quod talis viuant in regione status.
Quem Deus æthereo residens super axe verendus
Non tantum verè diligat atq; probet:
In quo sed sanctè studeant promittere, Christi
Quod laudes omni parte iuuare velint.
Quod præstare velint summis conatibus illud
Ut sonet in terris nomen vbiq; Dei.
Hi quibus est talis finis præfixus in arte
Commissum melius munus obire queunt.

Nempe

Nempè Deum placidum si blanda voce rogabunt
Ut iuuet, & sacro flamine cœpta regat
Pluribus inceptum studium successibus ornet,
Et præsens cunctis rebus adesse velit
Nam præsente Deo feliciter omnia cedunt
Ille dat euentu prosperiore frui
Conuenit idcirco iuuenes atate vigentes
Discendi cupidos dogmatis esse sacri
Nec decet hos tantum doctrinam discere talem
Quam mandant sacri mente notare libri.
Hos sed & in primis conscendere limina templi
Et sacri socios agminis esse decet
Quo lepidas caprent studio vigilante per aures
Qui tradunt populo, nil nisi sana, viros.
Præceptis horum moniti meliora sequantur
Nec non constanter ius pietatis ament
Peccatis etiam discant imponere finem
Addere nec studeant ad scelus omne scelus.
Talia qui fuerit morum præcepta secutus
Is sibi præsentem sentiet esse DEVM
Organon & felix, & quavis parte beatum
Aut clypeus verbi dicitur ille sacri.
Per quem cœlestis defendi gloria Christi
Latius & spargi dogma salubre potest.

τέλ.

ALVENSLEBEN

Ad

627

ἹΣΤΟΡΙΑ
 ΤΟΥ ΠΑΘΟΝΤΟΣ,
 ΣΤΑΙΡΩΘΕΝΤΟΣ, ΘΑΝΟΝΤΟΣ, ΤΑ-
 ΦΕΥΤΟΥ, ἢ ὧν τῇ ἑβδόμῃ ἡμέρᾳ ἀναστάντος,
 κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, ἐμμέτρως
 μεταφρασθεῖσα ὑπὸ
 Παύλου Ἰσχυρίου Ἐλευθεροπολιτεύου.

HISTORIA PAS-
 SIONIS, MORTIS, SE-
 PULTURAE ET RESURRECTIO-
 nis Domini & Servatoris nostri Iesu
 Christi, versibus reddita

A

ΕΠΙ ΤΩΝ ΕΒΔΟΜΩΝ

